

СВІТЛО І ТІНІ

Д-р Іван Беркута

The Light and the shadows

Eschatological thoughts

by

Dr. John Berkuta

Published by "Doroha Pravdy"

(Ukrainian)

СВІТЛО і ТІНІ

Есхатологічні роздумування

Д-р Іван Беркута

Накладом

Християнського Видавництва "Дорога Правди"

1980

ВИДАВНИЦТВО “ДОРОГА ПРАВДИ” Ч. 79

Printed by
HARMONY PRINTING LIMITED
70 Coronet Road, Toronto, Ontario, Canada M8Z 2M1

Неспокійно, непевно і небезпечно стало тепер на нашій планеті. Світові події розгортаються несподівано, блискавично і бурхливо. Мінливість і непостійність скрізь і в усьому. Все дотеперішнє, з його порядками й устоями, безповоротно минає. Те, що вчора вважалося міцним і незмінним, сьогодні лежить в уламках, під стопою байдужості і забуття.

Ми напружено вдивляємося вперед, щоб побачити завтрашнє, нове, краще, і тільки розчаровано розводимо руками. Воно повите туманом невідомости. Його не розглянути, не спланувати. Тривожне передчуття в усіх, що світ наближається до чогось, що його важко ще окреслити, однак певно, що не до того, що йшло б поруч з нашими бажаннями та планами.

Спостерігаючи за невиразними контурами прийдешнього, людям вільно його, за бажанням, приоздоблювати чи представляти в темних барвах, передбачати

розвиток чи глобальну катастрофу. Проте ми маємо підставу сказати з певністю, що, до закінчення часу, історії належить зареєструвати ще не одну важливу подію.

Господь, за Його вірною обітницею: “І ото, Я буду перебувати з вами повсякчасно, аж до кінця віку”, пильнує за ходом історії, залишив людям її план і, в міру потреби, вияснює їм той план.

Уявити відкрите відвічного плану, об’явленого в Святому Письмі, і на підставі його вказівок та теперішніх подій знайти правдиву, Божу відповідь на турботливі людські запити власне й є темою цього дослідження.

Бунтівлива планета

“Чого люди бунтуються, а народи задумують марне? Повстають царі земні, і збираються старші докупи на Господа та на Христа Його”.

Дії Ап. 4:25-26.

“Ти землю поставив — і стала вона”.
Псал. 118:90.

Фото астронавтів “Аполло-ХІ”.

Життя людства зумовлене тією духовною основою, на якій воно стабілізується. Все найрозумніше, найчистіше, найзмістовніше, що лежить в основі життя, все багатство знання, культури, внутрішня краса, що вирізило людину як людину, зросло і розвинулося на духовному ґрунті. Духовний рівень оприділює піднесення чи занепад і окремої особи і цілого суспільства. Сильні і багаті народи падали і зникали з поверхні землі, коли втрачали духовну опору. І одиничні герої духа впливали на відродження і свого оточення і цілого світу.

Нинішній повсюдний хаос і загальний занепад побіч з великими науковими і матеріяльними здобутками не що інше, як наслідок зміни духовних запитів людства. Численні проблеми, що назрівають за порядком ланцюгової реакції, підсумок хибного ставлення до потреб та вимог душі. Розрив з духовним життям,

що його переживає світ тепер, веде до сумного розриву з історією, згубно впливає на зміну людської психіки та супроводиться іншими незліченними нещастями.

Хоч і в минулому знаходились індивідуальності чи то з притупленим духовним чуттям, чи то ігноранти нематеріальних вартостей, тепер же хвороба духа переходить у лиховісне явище. Організоване відступництво стало ознакою нашого віку. Воно сформувалось у бунтівливу силу проти всього духовного, високого, Божого. Діє підступно і хижо, не гребуючи засобами. Використовує моральну нестійкість, кволість характеру, манію величності, а досягаючи влади, пускає в хід усю державну машину, аби здійснити свої злі заміри.

Ми присутні при великій боротьбі темряви з світлом, зла з добром, невірства з вірою. Ми стали свідками боговідступного замаху, лицемірно прикритого на Заході і відкрито розлюченого на Сході. Зводячи довірливі маси, атеїзм широко використовує знаряддя пропаганди, щоб гасити Боже знання. Виймаючи з цілого частину правди, виставляє її в такому світлі, щоб показати ніби досягнене науковою дорогою пізнання всесвіту виключає в ньому творчий акт Бога, ніби наука й віра суперечні і непримиренні, ніби остання служить гальмом загального поступу і добробуту, а тому з нею всіма силами належить боротися та стерти в серцях усі її сліди.

Ініціатива бунту оперлась на категоріях людей, які вважали, що їх не повинні зобов'язувати жодні Божі норми, до свідомости яких не доходили поради сумління, яким дочасні блискітки імпонували більше, ніж вічні коштовності, в яких атрофувались духовні органи сприйняття.

Підготовка бунту пройшла декілька стадій і зачепила багато народів. На початку нашого століття зо-

середилась на комунізмі, тоді на фашизмі і тепер нараховує кілька фронтів.

Трагізм атеїстичного експерименту міцно потряс цілий світ. Сьогодні світ перестрашений доводами і фактами, що відслонюють справжнє обличчя невірства. Ми бачимо недолю і сльози мільйонів безвинних жертв, чуємо вразливий стогін катованих і брязкіт їхніх важких кайданів, ми стали самовидцями початку світової катастрофи людяности.

Та це ще не кульмінаційна точка дій невірства. Його задуми і плани значно далекосяжніші. Не обмежуються одною країною, одним народом. Дискримінація релігії провадиться систематично і скрізь, щоб одного відповідного моменту вдарити єдиним фронтом. Ось хоча б останні красномовні події в Західній Німеччині.

Деякий час тому ліберальна група молоді, що стоїть на лівому боці партії “вільних демократів”, так званих “Юнгдемократен”, опрацювала програму взаємовідносин держави з християнськими Церквами, в якій визначені, за її думкою, “ідеальні норми” становища релігії в теперішній державі.

Недивлячись на викликане програмою загальне обурення, партія “вільних демократів” (Фрейє демократен) прийняла її основні пропозиції до власної програми і запропонувала покласти в основу законопроекту.

За повідомленням німецької преси, програма ця зводиться в основному до слідуючого:

1. Хрести та інші релігійні символи мають бути усунені із шкіл та інших громадських установ.

2. Релігійна форма присяги, з уживанням імені Божого, повинна бути скасована.

3. Молитви в школах забороняються.

4. Викладання Закону Божого в школах, як предмету, скасовується.

5. Церквам, як і всім іншим групам населення, що представляють той чи інший світогляд, дається можливість організувати добровільні лекції. Для цього всі групи можуть користуватися шкільним приміщенням.

6. Держава не збиратиме податки на церковні потреби. Церкви мають функціонувати тільки на добровільні пожертви віруючих.

7. Церкви позбавляються становища офіційно визнаних державою установ і трактуються нарівні з приватними клубами.

8. Батьки не мають права визначати приналежність дітей до тієї чи іншої Церкви або релігії. Хрещення дітей тому забороняється.

9. Кожна особа має право на вибір світогляду з досягненням повноліття, цебто від чотирнадцятилітнього віку вступати до тієї чи іншої Церкви за власним бажанням.

10. Церкви та інші релігійні організації не можуть мати по радіо та телебаченню більшого часу і місця, ніж інші групи, що належать до того чи іншого світогляду.

11. Церквам дозволяється утримувати лікарні та дома для старших віком людей, але при умові додержання нейтральності в питаннях світогляду.

12. Зазначені у попередньому пункті заклади можуть отримувати субсидії від держави тільки в тому випадку, якщо стисло дотримуватимуть умову нейтральності та стримуватимуться від релігійної пропаганди.

13. Богословські факультети в університетах реформуються. Вони перетворюються на відділи "науки про релігії"; всі зв'язки між Церквами та університетами припинюються.

14. До таких організацій як армія, прикордонна охорона, в'язниці і т. п. допускаються священики-духівники як приватні особи, якщо вони посилаються Церквою та нею оплачуються.

Знищення Святого Письма.

Чи ж не попереджуючі це ознаки для всіх нас, для загального негайного протвердження? Чи ж не пора усвідомити, що справа віри чи невірства не просто особиста схильність до того чи іншого безвинного погляду, а що це справа боротьби двох світів, двох сил, боротьби добра і зла за людину, за добро і красу її життя. Зло, багато зла вломлюється до нашого світу. За кожне духовне послаблення чи за кожну пасивність до добра ми відповідальні перед історією і перед Богом, бо допомагаємо схилити шальки подій на сторону зла, а значить до важкої світової недолі.

Спостерігаючи за ходом бунту, за зміною духовного життя, за зрадою християнських рядів, за втратами, що їх несе Церква, ті, що не обізнані з пророцтвами Святого Письма і так званими “глибинами сатани”, готові винести свій безапеляційний присуд Церкві. Для них Церква не йде в ногу з нашим віком, застаріла своїми поглядами і неспроможна задовольнити запитів модерної людини, винувата в причинах, що утворили відстань між нею і суспільством, між суспільством і Богом. При цьому судять так, ніби вони сторонні дослідники, а не члени Церкви, ніби Церква існує окремо від них, а вони від Церкви, ніби вони взагалі непричетні до того, що діється навколо. І грубо помиляються. Адже Церква є такою, якими є її члени, якими є ми. Якщо ми добрі, чесні, вірні Богові і людям, такою виглядає і Церква. Якщо ж наше життя брудне, зле, відступницьке, такий буде і загальний рівень Церкви. Господь доручив Своє доморядництво на землі не небожителям, а людям: “І самі, немов каміння живе, будуйте в дім духовний, на священство святе, щоб приносити жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа” (І Пет. 2:5). І коли світ тепер опинивсь у непевності, коли людство духовно зубожіє і вироджується, коли стає бунтівливим знаряддям у руках зла, то не прикриваймось лопухом невинності.

Уся історія людства переплетена тими чи іншими труднощами. Паралельно з лінією добра невідхильно простягається лінія зла. Але кожен раз зло терпіло поразку, коли людство усвідомлювало небезпеку і знаходило в собі силу звернутися до Господа за допомогою.

Трудність нашого часу полягає в тому, що з причини піддатливості впливові відступництва в багатьох не розвинулись духовні якості, при допомозі яких розмежується добро і зло, дозволене і непристойне, корисне і шкідливе, цілюще і смертоносне. При переході між ними кордону нема внутрішнього вартового, який здійняв би тривогу і таким чином устеріг би від фатального кроку.

Втрачаючи духовні завдатки, людина зостається тільки тілесною. Зрозумілі тільки речі дотикальні, матеріальні, і цілковите невігластво в справах духовних. Звідси “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (І Кор. 2: 4).

Тут і причина того, чому витворюється такий стан, коли людина бачить і знає, що атеїзм приносить страхітливе лихо, проте приречено йде за ним; чому, не бажаючи собі згуби, стає на згубну дорогу бунтівника і ворога Божого. Спочатку зухвало залишає Бога, а тоді неспроможна до Нього вернутись.

Пригадується мені випадок, як свого часу в Києві відвідувала Баптистську Церкву одна поважна жінка. Кожен раз в часі Богослуження, коли інші переживали радість благодатних хвилин, вона сиділа сумна і плакала.

Пресвітер запросив її для бесіди. Жінка розпочала оповідати свою історію від того, як вона несподівано для себе стала спіритисткою. Вона знає, що існує духовний світ, що є Бог. Вона певна, що Бог відкрив

людям правду про рай і ад. І нещастя її в тому, що їй уже відоме її вічне місце.

Пресвітер запропонував, щоб вона покаялась перед Господом, щиро визнала свої гріхи, прийняла дароване через Христа Ісуса спасіння і стала радісною та щасливою.

Жінка, з слізьми на очах, відповіла, що з великим бажанням прийняла б його пораду. Вона заздрить усім тим, хто може покаятись, заздрить їхньому щастю. На її горе, обставини в неї інші. Колись відкинула вона заклик Божий, пішла свідомо на угоду з темними силами і втратила дар покаяння. І розпачливо закінчила: “Я знаю, що йду до аду. Покаяння для мене нема”.

Сліди першого бунту

“Бог ангелів, що згрішили, не помилював був, а в кайданах темряви вкинув до аду, і передав зберігати на суд”.

2 Петра 2:4.

“Як спав ти з небес,
о сину зірничі досвітньої”.
Ісаї 14:12.

Кожна вдумлива людина, дивлячись на лабіринт теперішніх подій, переживає глибоке збентеження: як розумна, освічена, культурна особа може дійти до такого стану, що вступає в конфлікт із шляхетністю і піддається впливові низьких інстинктів? Як може довести себе до такої запеклості, що перетворюється на людиноненависника, ігнорує нерозважно принципи добра, стає злочинцем? Чому в людини така легка сприйнятливність до зла, тоді як надто важко прихилити її до добра? Звідкіля взагалі взялося на світі зло?

Ми тяжко б помилились, якби погодилися з думкою, що все, що витворюється тепер у душах і в світі, вистачить пояснити звичайною низкою випадковостей. І світ, і ми, і життя у світі не є так спрощене, як то можуть представити нам п'ять наших почуттів. Поза всім видимим, дотикальним, матеріяльним існує світ невидимий, недотикальний, духовний, з усіма його порядками, різноманіттям і величезним впливом на життя та події світу видимого.

Святе Письмо, як найвірогідніше й авторитетніше з джерел про природу духовних справ, розглядає всі події, що відбуваються на землі, не випадковим збігом обставин, а наслідком певних причин. Усе зло, що його зазнали покоління минулі, як і те, що дошкульно вдаєряє тепер, має за собою того, на кого воно спирається, має свого призвідника, хто уособлює собою зло: “вуж стародавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усесвіт” (Об’яв. 12:9).

З історії перших людей довідуємося, що диявол уже був до їхнього створення. При зустрічі з першими людьми він уже кував хитрі задуми, як спричинити їм зло, як зіпсувати їхнє райське щастя. Господь Ісус Христос дав йому разючу характеристику: “Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, — бо він неправдомовець і батько неправди” (Ів. 8:44).

Хто він, противник добра? Як могла з’явитись така тінь на ясному, безхмарному небі?

Досліди біблійні ведуть нас до далекого минулого, до сивої давнини, куди не проникав зір жодної людської істоти, коли ще сама людина існувала тільки в проекті її Творця. Наче в дзеркалі, відбиваються окремі моменти доісторичних подій. Так ми знаємо про херувимів, архангелів, ангелів, про “уряди, влади, сили і панування” не тільки у світі видимому, а й невидимому (Ефес. 1:21).

До числа херувимів належав один, що милістю його Творця був удостоєний особливого відзначення: “Ти пробував у Едемі, у садку Божому; усякий дорогий камінь — на одежі твоїй... Ти помазаний Херувим хоронитель, і Я дав тебе на святу гору Божу, ти ходив посеред огнистого каміння. Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення” (Єзек. 28:13-15).

Херувими — ангельські істоти вищого становища. Присутні при об’явленні святости і слави Бога та проголошують Його праведність.

“Помазаний херувим” означає, що йому була вивелена особлива ласка та дана велика влада. “Помазаний” — це те саме слово, що вживається у відношенні до Месії, Божого помазаного Царя. “Хоронитель” чи “покровитель” — в оригіналі той, хто веде, керує, хто займає керівне становище. Як владний, мав у своєму розпорядженні легіони ангелів та сферу впливу. “Син зірниць досвітньої” чи “Люцифер” дослівно — сяйний, що відноситься до його зовнішньої краси, як світлого духа, та до степені його слави. “Бездоганний у своїх дорогах від твого створення” — створений без жодної форми зла, розумів святість.

Створюючи ангельський світ прекрасним, високоінтелектуальним, блискучого розуму, винахідливим, сильним, Творець не бажав мати в Своєму оточенні роботів. Він бажав, щоб Його створіння розуміло Його, любило, могло поділяти Його благословенну спільність.

Очевидно, владі могутнього херувима підлягала наша планета, як він не проминув нагадати про це Христу, коли пробував у пустині Його спокусити: “Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу її” (Лук. 4:6).

“Аж...” Сумно і страшно: “...аж покіль не постало беззаконня в тобі” (Єзек. 28:15). Через славу і красу стало високим його серце. Зродився у нього перший гріх: гордість, владолюбство, самообман, неправда, заздрість, непослух, ненависть до Бога, ворожнеча, насильство, — все те, що можна побачити в кожній відступній грішній людині.

Близькість до Бога перестала задовольняти його. Він замислив зрівнятися з Богом. Смутком і жалем пройнята історія цього першого у всесвіті гріховного бунту: “Ти ж сказав був у серці своєму: “Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!” (Ісаї 14:13-14).

З цією ж заманливою думкою: “станете ви, немов Боги”, — підійшов він і до перших людей в Едемі. Цією жагою вищости погубив він не одну людську душу. Беззаконня у серці — це не тільки злам внутрішній, але катастрофа всього життя. Гріх — це злочин, який вимагає правосуддя. “Як спав ти з небес, о сину зірниці досвітньої, ясна зоре, ти розбився об землю, погромнику людей!.. Скинутий ти до шеолу, до найглибшого гробу!” (Ісаї 14:12, 15).

Що трапилося з високо поставленим, дивним світлоношею? Упав безславно через гріх і став темною постаттю диявола. Згасло світло його мудрости і зостався хитрий, злий геній. Затряслися основи сфер його впливу. Колись, як земля виходила з творчих рук великого Архітектора і Майстра, красу її оспівували “всі зорі поранні та радісний крик здіймали всі Божі сини”. Тепер же цей захоплюючий твір лежав у руїнах, окутаний безпросвітною пеленою хаосу: “А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею” (Бут. 1:2). Чи ж не до подібного хаотичного стану допроваджує диявол кожного, хто піддається його лукавству і відступає від Бога?

Втративши високе становище та всі привілеї, “князь світу цього”, як назвав його Христос, замість того, щоб зупинитись і виправити свою провину, одержимий гордістю, розвиває далі свої руйнівні плани і стає непримиренним богопротивником. Згубні заміри взяли верх над здоровим розумом, загострили здібності на смертельні стріли зла та спрямували на те, щоб спричиняти в світі якнайбільші спустошення. Осуджуючи переступ Люцифера, Бог змінив його ім'я на “диявол”, що означає обвинувач і наклепник, “сатана” — противник і ворог, та “злий дух”, — що він є корінем зла.

Коли Бог відбудував землю і поселив на ній людину, хитрістю диявола було спровокувати її на гріх, щоб таким чином відірвати її від Бога і здобути владу

над родом людським. Суть гріха фактично в тому, що усувається воля Бога і підмінюється волею диявола. Ап. Павло перестерігав ранніх християн: “Щоб нас сатана не перехитрував, — відомі бо нам його задуми” (2 Кор. 2:11). Ап. Петро прирівняв його до розлюченого лева, який чатує, щоб влучної хвилини напасти на свою жертву: “Будьте тверезі, пильуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого” (1 Пет. 5:8).

Диявол — противник винахідливий і сильний. Думки його холодні, але сконцентровані, плани стратегічно вдалі, логіка переконлива. Здатний використовувати нагоду та пристосовуватись до обставин. Він протистояв посланцеві, що ніс відповідь на молитву пророка Даниїла; вступав у суперечку з архангелом Михаїлом про Мойсееве тіло (Дан. 10:13; Юди 9). Коли Спаситель за волею Духа знаходився сорок днів у пустині, спокусник вирішив скористатися з нагоди і, посилаючись на Святе Письмо, звести Його, як колись перших мешканців Едему. Підроблюючись під минулу зореясну славу, він здатний прикидатися ангелом світла, а маючи армію злих духів та своїх земних послідовників, може підставляти фальшивих апостолів, лукавих робітників, що уподібнюються до Христових апостолів, аби вносити дезорієнтацію та дезорганізацію в Божі ряди (2 Кор. 11:13-14).

У притчі про сіяча Христос викриває його, як великого противника покаяння та спасіння людей, його невсипущого слідкування за кожною душею: “Зерно — це Боже Слово. А котрі край дороги, — це ті, хто слухає, але потім приходять диявол і забирає слово з їхнього серця, щоб не ввірували й не спаслися вони” (Лук. 8:11-12). У притчі про кукіль приклад, як він пильно спостерігає за цілим світом, за тим, що робиться в ньому доброго, аби занечишувати його власними елементами: “Царство Небесне подібне до чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм. А коли

люди спали, прийшов ворог і кукіль між пшеницею посіяв, та й пішов”. А далі Христос пояснює: “Поле — це світ, добре ж насіння — це сини Царства, а кукіль — сини лукавого, а ворог, що посіяв його, — це диявол” (Матв. 13:24, 38-39).

Мета його — здобути цілий світ. Ареною ж боротьби служить поки що людська душа. Нейтральної полоси чи так званої золотої середини між цими двома протилежними силами — добра і зла — нема. Кожна людина, яка відходить від Бога та від Його святости, в силу свого гріховного нахилу займає сторону диявола: “Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку... Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведности не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить” (1 Ів. 3:8, 10). Зловісна це сторона. Тяжко мусить розплачуватися той, хто несвідомо чи неповажно стає по ній. Крім волі, коштує це духовного зору і слуху, так що втрачається здатність бачити і розуміти все те, що існує поза матерією. До особи з атрофованим духовним сприйняттям не доходить ніщо з багатого і чудового духовного світу. Вона визнає і бере до уваги тільки те, що сприймають фізичні почуття. Без зв'язку з духовним світом не розуміє вона опіки і любови свого Небесного Отця, не бачить мети, змісту життя, не переживає приємности вищого щастя. Доля її — доля сироти. Життєвий шлях уявляється їй, замість дружби і взаємозрозуміння, жорстокою боротьбою за існування, яка по довшому чи коротшому часі приведе до цвинтаря і закінчиться надгробним каменем. Щоправда, втрачене вище життя диявол пробує компенсувати своїй жертві — низькими тимчасовими гріховними втіхами, розбещеністю, гульбищами. Та не покривають вони потреб душі. У хвилину протвердження тривожать незаспокоєні питання: А що, коли є позагробове життя? Чи не жахом буде почути останній Божий вирок за своє нечисте життя: “Ідіть ви від Мене, прокля-

ті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований”? (Матв. 25:41).

Хоч для нас аж у вічності вясниться вся таємниця духовної боротьби та Божого довготерпіння, але тепер велика полегкість і радість для кожної душі знати, що Бог не залишив людський рід на ласку диявола. Однороджений Син Божий склав Свої небесні шати і зійшов на землю, щоб кинути виклик надлюдському противникові. Він тріумфально пройшов дорогу випробувань і спокус, і став Спасителем світу: “Тому-то з’явився Син Божий, щоб знищити справи диявола” (1 Ів. 3:8). Відкрився свободний вихід з ув’язнення на волю. Божий маніфест, укладений у величній Євангелії, повсюдно сповіщає: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3:16). Заслугами Спасителя кожна людина отримала не тільки право на свободу, але й силу та засоби на відважний захист цієї свободи: “Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби” (Ефес. 6:11-12). Так свобода чи рабство, порядок чи хаос, добро чи зло знаходяться у виборі людини.

На жаль, людина нашого віку, неоцінивши значення духовних факторів, не змогла зробити правильного вибору. Ніхто не стане заперечувати того факту, що в сучасному житті відбуваються корінні зміни. Але в цьому явищі є щось більше змін нормальних змін. У ньому зокрема виділяється зміна становища у відношенні до Бога, видно прагнення звільнитись від закону і правосуддя, а на їхньому місці дати волю беззаконню та анархії. Ап. Павло про це писав: “А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів” (1 Тим. 4:1). Стиль диявольського мислення все біль-

ше відбивається на теперішній змінній системі життя. Під його вплив підпадають все ширші кола мас. А Божі установлення наближаються до свого передбаченого кінця.

Проте все це ще не сама суть найгіршого. Скоріше — це до нього вступ. Світ готується до того часу, коли захитаються всі державні системи, втратиться всяке людське поняття про правду, переплутаються всі людські плани, духовна боротьба з арени серця перейде на світову арену. Це буде час такого розгулу беззаконня, такої великої скорботи, “якої не було з первопочину світу аж досі й не буде” (Матв. 24:21). Це буде час жнив зла.

Великий план

“Вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові, призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за вподобанням волі Своєї”.

Ефес. 1:4-5.

“Той Ісус, що вознісся на небо
від вас, прийде так, як бачили
ви, як ішов Він на небо!”
Дії Ап. 1:11.

Ніхто тепер не стане заперечувати того, що всі плани створення нового, великого суспільства спіткала доля утопій. Для кожного тепер ясно, що біблійне есхатологічне вчення прибирає видимі форми. Найоптимістичніші погляди на прийдешнє не вільні від стурбованости.

Винаходи засобів масового знищення, небувалий приріст населення, загроза хронічного голоду, енергетична проблема, політичний хаос, нездоровий духовний і моральний стан, а над усім спустошення людського серця — все це вирішальний напис таємничої руки з видіння пророка Даниїла.

Ще тоді, коли людська свідомість не готова була вмістити уяву про розмах подій нашого віку, Господь Ісус Христос виразно бачив усю панораму майбутнього і неодноразово оповідав про неї Своїм учням: “І, як про війни та розрухи почувете ви, — не лякайтесь, бо перш статись належить тому. Але це не кінець ще”. Тоді вказував на деталі: “Повстане народ на народ, і

царство на царство. І будуть землетруси великі, та голод, та помір місцями, і страшні та великі ознаки на небі... І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться” (Лук. 21:9-11, 25-36).

Чотири століття тому Нострадамус записав різні передбачення, які, за твердженням знавців цих записів, послідовно збуваються. Найближче до нас передбачення припадає на роки 1970-1980: — Вогнений Бог з димом та громовицями зітре з поверхні землі міста, і жовтий Схід залле Захід. Найтрагічніші роки 1996-2006. Настане загальний світовий голод і чума. Одна з найдалших планет почне наближатися до землі, спричинюючи безперервні дощі. Через втрату рівноваги земної вісі океани заллють водою материки і людство загине.

Не без причини тому в цілому світі нагнітається якась непевність, настороженість і турбуюче чекання чогось.

Численна і ходова тепер література з аналізами і прогнозами майбутнього. Вона сильно схиляється до переконання, що рух нашого віку з курсом на аварійність. За удаваною байдужістю в усіх тривожне передчуття, що надходить час, коли світ стане задихатися отруєною атмосферою зла, коли реально відчується слова псалмиста: “Полюбив прокляття, — воно і прийде на нього; не хотів благословення, — воно і віддалиться від нього”. Все це лягає важким тягарем на нашу свідомість та гнітить всю нашу творчу активність.

І саме тоді, коли людство замкнеться у власному безнадійному колі, коли настане час збирати те, що довгі роки вирощувалося під сатанинською інспірацією, має статись одна з найвеличніших подій, означених пророчим планом Божим, — приход Господа Ісуса

Христа за Своєю правдивою і вірною Церквою. Бог має виконати Свою дивну обітницю щодо тих, які всім серцем довірилися Йому і широко перед Ним ходили, які в найприкріші часи відступництва витримали навалу нечестя і не захитались, які крізь сатанинські зваби пронесли свою любов до Нього чистою і бездоганною. Для них Бог готує Своє особливе виявлення благодаті, для них у Нього особливий уділ.

Віровизнання Церкви Христової не навіює відчаю, не страждає непевністю, не знає безвихідности. Воно натхненне живою вірою і радісним сподіванням. Воно підноситься сяйним маяком над бурхливими хвилями життєвого моря і своїми могутніми променями освітлює рятівну путь до затишної пристані. У нього попереду: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2:9).

Для Христової Церкви земля — не спадщина, а лише місце приготування до спадщини. На землі вона зневажена, переслідувана, бо продовжує служіння Того, Хто був мучений і розп'ятий на голгофському хресті. Але як Він, звершивши акт спасіння, вознісся в славу Свого Небесного Отця, так і її запевнив у аналогічному закінченні її земної історії: “Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас. А коли відйду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви” (Ів. 14: 1-3). Того часу, коли світ очікуватиме й жахатиметься вибуху невідкличних грізних подій, Церква готуватиметься впевнено до свого переможного визволення.

Поривання людини нашого віку досягти місяця, вийти у безмежні міжпланетні простори — мають свою основу, свій глибокий корінь. Це підсвідома реакція душі напередодні того моменту, коли відкри-

ється можливість масового відходу з землі до омріяного позаземного світу. Коли тільки “ввійде повне число поган”, сповниться таємниця відвічної правди щодо любови Бога та Його викупленої Церкви: “Сам бо Господь із наказом, при голосі архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом” (1 Сол. 4:16-17).

Чи можна уявити собі щось зворушливіше, щось славніше? Сам Господь Ісус Христос зійде з неба на повітря в супроводі славних ангельських сил, щоб зустріти Своїх спасених.

Чи піддається це осягненню нашим людським розумом? Усі ті, що померли з вірою в Христа Ісуса, як свого особистого Спасителя, на поклик архангела та звук сурми Божої оживуть, воскреснуть, а ті з віруючих, що того часу будуть живі, переминяться і, зодягнені в безсмертя, підіймуться до свого улюбленого і довгожданного Господа, щоб почути Його ласкаве, божественне привітання: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу”, щоб разом з прославленими небожителями скласти Йому достойну подяку, щоб уже ніколи з Ним не розлучатись.

“Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який переминить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі”, — це певність, засвідчена апостолами, бережена віками Церквою та засвоєна кожним, коли у його житті розкривається Христове життя. На землі, під час духовного відродження, ми уподібнюємося нашому Господу нашими духовними якостями, а при підхопленні настане і внутрішня і зовнішня схожість із Ним: “Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що коли з’явиться, то будем

подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є” (1 Ів. 3:2).

Уже в глибокій давнині Бог дав приклад такого переселення в особі праведного Еноха. Жив він у темні духовні часи, бачив наближення суду Божого. Але перше, ніж надійшов потоп, Бог подбав про захист Свого вірного провісника: “Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерти; і його не знайшли, бо Бог переніс його” (Євр. 11:5).

Перед тим, як мала перестати існувати ізраїльська держава, а самі ізраїльтяни мали бути розсіяні по світу на довгі століття, Бог послав до них великого пророка дії — Іллю. Важкі і безнадійні були його зусилля вернути розпутну країну до Бога. Бог виконав Свій вирок над країною, а щирого пророка велично вшанував — у дивний спосіб забрав його до Себе: “І сталося, як вони (Ілля та Єлісей) все йшли та говорили, аж ось появився огняний віз та огняні коні, і розлучили їх одного від одного. І вознісся Ілля в вихрі на небо” (2 Цар. 2:11). Приблизно дев’ять століть пізніше апостоли бачили його у славі під час переображення Христа на горі Фаворі: “І ось з’явилися до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним” (Матв. 17:3).

Серед ясного дня на очах апостолів та численних свідків вознісся на небо Сам Господь Ісус Христос: “Як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей” (Дії Ап. 1:9). І коли вони не могли вийти із здивовання, дивлячись на Його надзвичайний відхід, два сьйні посланці з’явилися перед ними, щоб повторити Його незмінну обітницю: “Галілейські мужі, — чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!” (Дії Ап. 1:11).

Чекаємо, коли надійде подібний щасливий день і для викупленої Христової Церкви. При чарівних звуках небесної музики, при радісних покличах незчисленних ангельських голосів підіймуться врочисто Христо-

ві вірні на повітря у присутність сяйного, всевладного, повного любови Господа, і з невимовним щастям будуть тріумфально введені до приготовлених пишних небесних осель.

Так, це буде надзвичайна подія! Так, це очікується найщасливіша в історії Церкви зустріч! Зрушується, благоговіє і бринить дивними тонами блаженства серце, готуючись до цієї миті. Повторює слова обітниці і надії, що їх Бог наклав печаткою на Свій великий план: “Той, Хто свідкує, говорить оце: “Так, — незабаром прийду!” Амінь. Прийди, Господи Ісусе!” (Об’яв. 22:20).

Ні, це не мрія тільки. Це одна із славних основ християнства. Це Божя правда. Як збулася правда Святого Письма в минулому, як збувається за нашого часу, так неодмінно збудуться всі Божі слова щодо плану майбутнього. “Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!” — попередив Христос (Лук. 21:33).

Ні, це не буде ще кінець світу. Це буде несподівана подія для світу. Ніхто з інших живих чи померлих не почує тоді голосу архангела та поклику Божої сурми, і то тільки тому, що вони до того часу не звернули уваги на голос Господній, що закликав їх до покаєння, не відізнались на голос Доброго Пастиря, щоб слідувати за Ним, не подбали за чистість свого серця, бо тільки чисті серцем бачитимуть Бога. Заклопотаний своїми щоденними справами, засліплений блискітками пристрастей, ізольований від Бога гріхом, світ житиме власним життям і глузуватиме з Божої правди, як глузував передпотопний світ з Ноя, коли той, наперекір усій людській логіці, але за Божою вказівкою, будував ковчега на суходолі. Наш Спаситель за багато віків передбачив це і через учнів Своїх перестеріг: “Як було за днів Ноевих, так буде і приход Сина Людського. Бо так само, як за днів потопу всі ілі й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, ко-

ли Ной увійшов до ковчегу, і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, — так буде і прихід Сина Людського. Будуть двоє на полі тоді, — один візьметься, а другий полишиться. Дві будуть молоти на жорнах, — одна візьметься, а друга полишиться. Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш” (Матв. 24:37-42).

Багатьох після цього на землі не дорахуються. Багато хто ж переживатимуть велику розлуку та докори сумління. Рідні, знайомі, які переконуються, що їхні близькі взяті Господом, пригадуватимуть свідощтво правди Божої та жалкуватимуть над причинами, що затримали їх на землі. Вони знатимуть, що zostалися на час великого горя. Адже після підхоплення Церкви світ підпаде під владу антихриста, який перетворить життя в переддвер'я аду: “Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має” (Об'яв. 12:12).

Чи треба тепер доводити, як важливо бути правдивим християнином, яке велике має значення належати до Христової Церкви, яким конечним є щоденний зв'язок наш з Господом Ісусом Христом? Чи не видно з цього, на що прирікає себе той, хто легковажить Божим даром спасіння, хто жартує над святістю, хто зухвало підносить свою грішну руку проти Бога?

“Пам'ятайте про Лотову дружину!” — підкреслив Христос (Лук. 17:32). Бог попереджував: “Не оглядайся”. Не прив'язуйся до дочасного, що його ти маєш залишити. Не затримуйся на тому місці, яке призначене на загибель. “Рятуй свою душу!” Дружина ж Лотова озирнулась — і стала соляним стовпом. “Пильнуйте і кожного часу моліться, — наказує Господь, — щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!” (Лук. 21:36).

До речі, біблійні есхатологічні роздумування не мають нічого спільного з нервовим збудженням, з фанатичною панікою, з розслабленням волі до життя.

Навпаки, це ствердження, певність життя. Віруюча в Бога людина свідомо себе, свого покликання, своєї мети. Вона енергійна в житті на землі та ентузіастична щодо Божих планів життя позаземного. “Завжди радійте!” — це характерна прикмета християнина.

Ісус Христос у Своїх есхатологічних викладах не вживав дат. Він знав, що події останніх часів будуть настільки відмінні від попередніх, що по них без труднощів можна буде визначити потрібну годину на годиннику світової історії: “Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то знаєте, що близько літо. Так і ви: коли тільки побачите, що діється, то знайте, що близько, — під дверима” (Мар. 13:28-29).

Нехай же сьогоднішні ознаки голосно промовляють до затверділих людських сердець! Нехай же сплячі душею прокинуться негайно! Вирішальний момент наближається.

Звірина з моря

“А в кінці їхнього царства, коли покінчать своє ті грішники, постане цар нахабний та вправний у підступах. І зміцніє його сила, але не його власною силою, і дивно винищить він, і буде мати успіх, і діятиме. І винищить він сильних і народ святих”.

Даниїла 8:23-24.

“І бачив я звірину, що виходила з моря, яка мала десять рогів та сім голів, а на рогах її було десять вінців, а на її головах богозневажні імена. А звірина, що її бачив, подібна до риса була, а ноги її — як ведмежі, а паща її — немов лев'яча паща. І змій дав їй свою силу, і престола свого, і владу велику” (Об'яв. 13:1-2).

Коли закінчиться період благодаті, коли обмежиться на землі діяльність Духа Святого, коли Дух Святий припровадить Церкву до її улюбленого Господа, тоді світ дозріє до небувало тяжких подій. Ніщо тоді не стане на перешкоді для виходу “звірини з моря”. Людство ще ніколи не бачило такого світоправителя, як побачить тоді. Це буде особливого типу диктатор, характерною рисою якого виділятиметься неприборкана хижість і дика жорстокість звірини. На уламках духовного зіпсуття і відступництва диявол посадить свого деспотичного володаря — антихриста.

Якщо для більшості того часу поява його на світовій арені виявиться цілковитою несподіванкою, то у Святому Письмі він здавна передбачений. За його потоптання права і закону ап. Павло називає його “беззаконником” (2 Сол. 2:3-10). За його богоборство ап. Іван дає йому ім’я “антихрист” (1 Ів. 2:18). А за його жорстокий і тиранічний характер в Об’явленні зображено його “звіриною”.

Антихрист — означає противник Христа. Завданням його приходу — перенести свою ненависть до Бога і Господа Ісуса Христа на землю, спровокувати людство на організований бунт, підкорити власному диктату і таким чином протиставитися дії благодаті Божої: “І я бачив, що виходили з уст змія, і з уст звірини, і з уст неправдивого пророка три духи нечисті, як жаби, — це духи демонські, що чинять ознаки. Вони виходять до царів усього світу, щоб зібрати їх на війну того великого дня Вседержителя Бога” (Об’яв. 16:13-14). Зло у ньому отримає останній і найвищий свій розвиток.

Апостольська Церква передала нам відкриття, що антихрист буде особою. Не звичайною особою, а з сатанинським духом, силою і владою: “Його прихід — за чином сатани — буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою обманою неправди між тими, хто гине, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися” (2 Сол. 2:9-10). Попередня спроба диявола збунтувати небожителів проти їхнього Творця закінчилась, як відомо, для нього втратою його високого становища херувима та позбавленням усіх зв’язаних із цим становищем привілеїв. Тепер же він втратить сферу його піднебесного перебування, а його діяльність обмежиться колись припорученою йому нашою планетою: “І сталась на небі війна: Михаїл та його ангели вчинили зо змієм війну. І змії воював та його ангели, та не втрималися, і вже не знайшлося їм місця на небі. І скинений був змії великий, вуж ста-

родавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усе-світ, і скинений був він додолу, а з ним і його ангели були скинені. І я почув гучний голос на небі, який говорив: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч! І вони його перемогли кров’ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті! Через це звеселися ти, небо, та ті, хто на нім пробуває! Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має!” (Об’яв. 12:7-12). Те, що колись диявол заміряв досягти між ангельськими силами, тепер він повторить між людьми. Антихрист власне буде знаряддям диявола, який широко розкине сітку спокус та обману, щоб, як спритний птахолов, уловляти душі, щоб заволодіти серцем і розумом своїх жертв: І як “любоби правди вони не прийняли, щоб їм спастися, то Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили” (2 Сол. 2:11).

З цим часом Святе Письмо пов’язує байдужість до духовного життя, буйний розріст беззаконня, загальне здичавіле відступництво, що опоганить вищу красу людини та знівечить сенс усього людського існування: “А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів” (1 Тим. 4:1); “Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися” (2 Тим. 3:1-5); “І через розріст беззаконня любов багатьох охолоне” (Матв. 24:12). Життя громадське і політичне битиметься в конвульсіях безладу, не-

спокою, хвилювання, розгубленості: “і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль” (Лук. 21:25). І коли відступницькі елементи сьгодні потирають задоволено руки від того, що релігія поступово втрачає свій вплив на маси, що світ улаштовується без Бога, то тільки тому, що не усвідомлюють, до чого все це спрямовується, що не бажають знати, що з приготовленої чаші зла самі ж змушені будуть пити.

Людство, залишене на час великого горя, втрачить рівновагу і цілковитий контроль над собою. Міжусобиці, повстання, революції, війни стануть повсякденним явищем. Голод і нестатки перетворяться в хронічне лихо. Моральний розклад сягне передпотопного рівня. Наукові приписи і рецепти не діятимуть на хворий суспільний організм. Уряди та їхні керівні органи виявляться безрадными, щоб вернути світові нормальний хід життя. Вихід “звірини з моря” саме й означає, що антихриста винесуть на вершину влади бурхливі хвилі заворушень, всеохоплюючого неспокою та незадоволення.

Антихрист виступить відкрито і рішуче. Виявить себе генієм серед загальної безрадности і хаосу, приємною, захоплюючою, зачаровуючою особою у стихії вируючої ненависти і ворожнечі. Запропонує заходи і реформи, що видадуться найвдалішими і рятівними. Стомлені тяжкими кризами народи очікуватимуть від нього миру та полагодження суперечних і болючих проблем. Маса настільки захопляться його якостями і здібностями, що визнають у ньому свого рятівника та схиляться перед його надлюдською силою: “І вся земля дивувалась, слідкуючи за звіриною! І вклонилася змієві, що дав владу звірині. І вклонились звірині, говорячи: “Хто до звірини подібний, і хто воювати з нею може?” (Об’яв. 13:3-4). Для роздрібнених країн і народів настане пора великих спроб об’єднання. Настане пора великих світових держав з завершенням гігант-

Ф. № 191

КВИТАНЦИЯ

Принято от Починкой
Прасковой Ивоника
Фамилия
Имя, отчество

Адрес плательщика Ленина 44-1
г.р. Обнинск Калининской обл.
Улица, дом №
Город, область

Согласно извещению № 104/100 1984 год
штраф за влч в Бога 50р
выданное государственными, или
иными органами государственной власти, или
иной организацией, выданное издателем

№ 104/100
Дата выданья
счётно-кассовый номер

Наименование и срок платежа	Платежи прошлых лет	Платежи текущего года	Цена	Всего

Квитанція на спланий штраф
за віру в Бога.

ської світодержави, очолюваної страшним геніальним світоправителем.

Перші роки урядування антихриста відзначаться реформами і запровадженням дисципліни. Стабілізується промисловість і торгівля. Розрізнені політичні напрямки приймуть одну спільну платформу. Вся влада сконцентрується в одних шерстких руках. Хитро й облесливо він виставлятиме себе приятелем народу, удаватиме з себе опору справедливості, розсипатиметься в добродійстві.

Пропаганда, що вже тепер силоміць вдирається до нашого способу мислення, служитиме тоді невід'ємною частиною урядування. Займеться нею особа спритна, вивертка, здатна популяризувати антихристову фальш у вигляді щирої правди. Зображена вона в Об'явленні другою звіриною, з рогами, наче ягнячі, що мало б характеризувати її мирність та впливовість у двох напрямках влади — політичної і релігійної. Вона діє перед першою звіриною, і чудами своїми підносить її авторитет так високо, що вимагає для неї божеських почесей, беззаперечного послуху та поклоніння: "І бачив я іншу звірину, що виходила з землі. І вона мала два роги, подібні ягнячим, та говорила, як змії. І вона виконувала всю владу першої звірини перед нею, і робила, щоб земля та ті, хто на ній, вклонилися першій звірині" (Об'яв. 13:11-12). Вона вийшла із землі, цебто її сила неправдивого пророка походить з пекла, темні сили прислужують їй. Вона формуватиме світогляд загалу, аби він не розходився з вимогами і потребами антихриста. Усуне християнську релігію, а встановить свою. Зблизить питання політики і релігії настільки, що остання служитиме доброю союзницею в підпорі його авторитету. Його релігія буде без Бога. Релігійні організації — без духовного змісту. Релігійні запити душі спрямовуватимуться на витворюваний культ його особи. Сили природи покірні їй. Шукачі нового і надзвичайного покорені її надприрод-

ними чудами: “І чинить вона великі ознаки, так що й огонь зводить з неба додолу перед людьми. І зводить вона мешканців землі через ознаки, що їх дано їй чинити перед звіриною, намовляючи мешканців землі зробити образ звірини, що має рану від меча, та живе” (Об’яв. 13:13-14). І коли з рук митця вийде образ звірини, то вирізняє між усіма чудодійними образами, здивує цілий світ і виставиться предметом обов’язкового поклоніння: “І дано їй вкласти духа образіві звірини, щоб заговорив образ звірини, щоб усі, хто не поклониться образіві звірини, побиті були” (Об’яв. 13:15).

Розпропагована популярність зробить свій вплив і на міцного своєю традицією Ізраїля. Свого часу ізраїльський народ відрікся від свого справжнього Месії, і все ще чекає Його приходу. Антихрист використає історичну помилку, вміло засліпить розум і серце ізраїльтян, здобуде їхнє довір’я і представить себе їхнім довгожданим месією, якого вони радо привітають. Справдиться передбачення Христа: “Я прийшов у ймення Свого Отця, та Мене не приймаєте ви. Коли ж прийде інший у ймення своє, того приймете ви” (Ів. 5:43).

Так як ап. Павло пише, що в Божому храмі антихрист сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме, то очевидно апостол бажав цим дати зрозуміти, що як прийшов справжній Месія, так прийде і фальшивий месія з єврейського середовища (2 Сол. 2:4); що його головним місцем осідку має бути Єрусалим; що центр світової активності зосередиться на Середньому Сході. Підробку оригіналу не повинно помітити поверхове людське око. Тому підробка його під Христа проводиться настільки майстерно, що навіть спробує удати щось на зразок Христового воскресіння: “А одна з її голов була ніби забита на смерть, але рана смертельна її вздоровилась” (Об’яв. 13:3). Він має показати себе

другом народу, викликати враження шанувальника закону, погодиться на відновлення жертвоприношень.

Кожен зобов'язаний буде поклонятися йому в Єрусалимі, чи його образів, що скрізь виставлятиметься для поклоніння, як також погодитися носити тавро його на знак цілковитої і безумовної покори: “І зробить вона, щоб усім — малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам — було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола” (Об’яв. 13:16). Ті, для яких вірити в Господа Ісуса Христа, бути запечатаними Святим Духом видається фантазією і пониженням, будуть, як невірники, тавровані печаткою антихриста.

У протилежність пророцтву про Месію, антихрист вийде не з роду Юдиного, а Данового, як написано: “Дан буде судить свій народ, як один із ізраїльських родів. Дан буде вужем при дорозі, змією отруйливою при шляху, що п’яти коневі кусає, і його верхівець позад себе впаде. Спасіння від Тебе чекаю, о Господи!” (Бут. 49:16-18). Це пророцтво досі не збулося. Воно збудеться в особі антихриста, так як він буде тією отруйною змією на історичній дорозі народу ізраїльського, урятування від якої може прийти тільки від Господа.

Інше місце, що підтримує таку думку, це перелік в останній книзі Біблії племен Ізраїля, з яких вибрано сто сорок чотири тисячі. Плем’я Данове тут пропущене (Об’яв. 7:4-8). В усій минулій історії воно згадувалося поруч з усіма іншими племенами. Чому ж в Об’явленні забуто? Тому що Данове плем’я підтримуватиме темної слави неправдивого месію, який буде походити з цього племені.

Таємниця беззаконня

“І їй вклоняться всі, хто живе на землі, що їхні імена не написані в книгах життя Агнця, заколеного від закладин світу”.

Об'яв. 13:8.

Прихід антихриста збіжитья з початком пророчого сімдесятого тижня.

За об'явленням, даним пророку Даниїлу у Вавілоні, “сімдесят тижнів призначено для твого народу та для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна, аж поки вина буде спокутувана, і вічна правда приведена, аж поки будуть потверджені видіння й пророк, і щоб помазати Святеє Святих” (Дан. 9:24). Кожен тиждень дорівнює семи пророчим рокам.

Сімдесят тижнів поділені на три частини. Протягом перших семи тижнів, за дозволом Кіра, царя перського, народ ізраїльський повернувся з сімдесятирічної вавілонської неволі до рідного краю і, під натхненним проводом Ездри й Неемії, відбудував свою столицю та храм (2 Хрон. 36:22-23). Шістдесят два тижні минули “до Владики Месії”, коли був “погублений Месія”, цебто коли помер на хресті Господь наш Ісус

Христос (Дан. 9:25-26). Таким чином таємниця смерті Спасителя була відкрита пророку Даниїлу приблизно за 600 років до того.

Сімдесятий тиждень призначено для виявлення правди Божої щодо беззаконного світу.

Але так як у Бога незмірне багатство ласки, так як у Нього милість іде перед судом, то після величного воскресіння Христа та зіслання Духа Святого на апостолів відкрився період Божої благодаті чи період Церкви, аби кожна щира душа, яка не любить беззаконня і яка не бажає розділити вічної участі з його призвідником, могла спастися. Через жертву Сина Божого, принесену на Голгофі, Бог оголосив амністію для кожного грішника, що покається у своїх злих вчинках, увірує в Ісуса Христа, як свого Спасителя, і стане жити праведним життям. Більше того, Божа благодать простягнулася так далеко, що кожен, хто приймає Божий дар спасіння, стає членом Христової Церкви, за якою Він прийде у славі ангелів, щоб забрати її до Себе, щоб заховати її від часу Божого гніву, що зіллється на нерозкаяний безбожний світ у сімдесятому тижні: “А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на увесь світ, щоб випробувати мешканців землі” (Об’явл. 3:10). Ось у чому причина, що після “погублення Месії” і закінчення шістдесят дев’ятого тижня не настав останній, сімдесятий тиждень.

Як ми вже зазначили, збаламучений ідеологічно, дезорганізований морально і зруйнований економічно, світ впаде, наче дозрілий овоч, до ніг антихриста. Влада з рук людських перейде до рук сатани, який запровадить на землі свій порядок та встановить свою систему. Духовний стан людства на час приходу антихриста понизиться до такого рівня, що воно не лякатиметься його відсахуючої постаті. Скоріше для більшості він видаватиметься сенсаційною, привабливою особою, бо відповідатиме їхній внутрішній безідей-

ності, а зокрема непримиренній ворожості до Бога та всього Божого.

Майстерне імітування Месії та дублювання окремих ознак згуртує навколо нього амбітних у політиці і зарозумілих у Законі євреїв. Заманливими обіцянками збудоражить у них жадобу минулої Соломонової слави, що їй так наполегливо домагалися колись від Спасителя: “А тих, хто чинить несправедливе на заповіт, він прихилить через лестощі” (Дан. 11:32). Всі засоби будуть придатні, аби звести, коли можна, і вибраних (Матв. 24:24). Взагалі у першій половині сімдесятого тижня він докладе всіх старань, щоб здобути довір'я, нав'язати контакти, з'єднати прихильників та закріпити свою владу.

Пропаганда малюватиме барвисто наближення найрозкішніших умов життя, улещуватиме слух марином безтурботності і спокою, хизуватиме наукою, яка обіцяє піднести умільців до височини володаря всесвіту. Людський розум ширятиме в просторах фантазій і чекатиме казкового завтра. Не буде пасувати до цього тільки сама реальність, що вперто тягтиметься ззаду.

Від лихого дерева годі очікувати добрі овочі. У планах диявола ніколи не передбачалося людське добро. Антихрист втілить у собі всі характерні риси свого зверхника і засвоїть всі тонкощі його поведінки.

Усе звихнене і ненормальне, як це тепер почало входити в практику, матиме підтримку і захист. Усе ж те, що мало б підтримуватися ради загального здорового життя, стане беззахисним і безпритульним. Усе безсоромне і бридке виставлятиметься модою модерного віку. Усе ж шляхетне і чисте наткнеться на вістря ігнорації та глузування. Беззаконня отримає законну силу. Розпуستا трактуватиметься правом вільної любови та ознакою особистої свободи. Жорстокість і насильство угрунтуються на горезвісному законі боротьби за існування. Принижуючі людську гідність інстинк-

ти, приглушувані колись культурним впливом, моральним вихованням, гальмовані і знешкоджувані релігією, отримають свободу для свого повного прояву.

— Дайте людині повну волю, — кинув колись виклик автор антигуманної філософії Ніцше; — звільніть її від пустих привидів сумління, честі, сорому; визнайте законність усіх її пожадливістей і ви дивуватиметесь могутності виявлених нею сил. Десятки, сотні, можливо, тисячі слабких людей загинуть, будуть розчавлені у боротьбі, але зате переможець, що вп'ється їхнім потом і кров'ю, по трупах, як по сідцях, підійметься вверх і покладе початок новій породі істот.

У часі пророчого сімдесятого тижня саме прийде така “повна воля”. Історія людства ще ніколи не реструвала такого прояву зла. Наша планета ще ніколи не носила на собі такого важкого гріховного тягаря. Це буде час злий. Це буде час виявлення таємниці беззаконня, викриття справжнього обличчя беззаконника та приведення в дію віками снованих ним беззаконних планів. Людство матиме можливість заглянути до самої безодні зла.

Ми побачили за нашого часу тільки пуп'янки проростаючого зла, і перестрашились. Чи можемо собі уявити, яким же жахливим буде цвітіння, а тоді самий плід?

Коли загальна думка схилиться на сторону антихриста, тоді він розпочне сильну акцію, щоб думку цю спрямувати проти авторитету Бога. Диявол знає, що час його короткий, що історія його злої діяльності добігає свого кінця, що це його остання можливість штовхнути людство на святотатство, тому відкрила звірина “свої уста на зневагу проти Бога, щоб богозневажати ім'я Його й оселю Його, та тих, хто на небі живе” (Об'яв. 13:6). Вишукуватимуться найогидніші форми блюзнірства, до непізнання перекручуватиметься Божа правда, святість стане мішенню глузіїв.

Антихристова система не визнаватиме найменшого прояву терпимости. Віра в Бога трактуватиметься державним злочином зо всіма впливаючими звідси наслідками.

Два пророки, що того часу відважно виступлять із свідочством Слова Божого, показовий суд засудить на смерть і, для острашки інших, трупи їхні полишаться на міському майдані. По реакції населення на їхню смерть можна бачити, яке жажливе спустошення потрапить спричинити зло людському серцю та як глибоко відступництво просякне до нього: “А мешканці землі будуть тішитися та радіти над ними, і дарунки пошлють один одному” (Об’яв. 11: 10). Не знайде пощади кожен, хто розгадає обманні дії сатани та відважиться визнати свою віру в Бога: “І коли п’яту печатку розкрив, я побачив під жертівником душі побиті за Боже Слово, і за свідчення, яке вони мали” (Об’яв. 6:9). Суд і розправа чекає кожного вільнодумця, що припустив би думку про будь-яке відхилення від встановленої системи. Свавілья терору і безправ’я викличе в серцях мас таку силу жаху, що паралізує волю, і кине їх безрадно до ніг владного деспота: “І вклонились звірині, говорячи: “Хто до звірини подібний, і хто воювати з нею може?”

Аби цілковито затерти сліди релігійного минулого, підпадуть забороні всі релігійні свята, а замість них декретом визначаться відповідні часові нововведення (Дан. 7:25).

Дивлячись на все те, куди спрямовується тепер людське мислення, які різкі зміни заходять у характері і поведінці людей, яку взагалі дивну форму сприймає сучасне життя, чи не складається у нас враження, що ми на переході до дияволовладдя? І не треба бути особливо проникливим, аби переконатися, що до цього йде інтенсивне приготування. Ні в кого немає сумніву, що прийде, хоч і пропагується безхмарним, справді затягається громовими хмарами. Сучасні витворюва-

ні обставини готують умови для переходу до таких форм абсолютизму і деспотизму, які приведуть до такого безправ'я і пониження народу, що їх досі не знала історія. Криза харчова назріває з такою блискавичністю, що третина населення земної кулі постійно голодує. Політична ситуація так хитка, що ніхто не знає поради, як її зміцнити. Безбожництво прийняло такі загрозливі форми, що нема підстави надіятися на продовження Божого милосердя. Рідкісні випадки такого баламутства, яке поширюється тепер. Жодна з трагедій сердечного озвіріння не дорівнює нинішній.

Бажано нам чи не бажано, але ми вже стали свідками приготування спільної платформи між людьми і дияволом. Вперше в історії людства утворилась організована богоборча система. Не тільки пропагує свій погляд, але застосовує найжорстокіші методи, аби змусити людей беззастережно акцептувати її безбожні погляди. Безневинне і щире християнство, яке винесло надмірний тягар гоніння, вносячи світло правди в темряву поганського світу, зазнає тих же самих нелюдських знущань у нашій добі освіти.

Заодно з антихристом діють також елементи, що приходять під виглядом національних пророків. Зловживаючи національним почуттям своїх співвітчизників, бунтують їх проти Господа Ісуса Христа, фальшують правду святої Євангелії, руйнують добру християнську душу. А на заміну? Не маючи нічого ліпшого, пропонують стародавній примітивізм з його поганськими повір'ями та міфами. Наші мудрі предки, знаючи його невивстачальність, шукали справжнє світло і вищу правду. Їхні ж нащадки, втрачаючи і світло і правду, спричиняють тяжку кривду рідному народу.

Демонічна активність спостерігається у несподіваній популярності окультизму.

Ап. Павло у Посланні до Тимофія задалегідь попереджував: "А Дух ясно говорить, що від віри від-

ступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів” (1 Тим. 4:1).

На початку нашого прогресивного віку чимало вчених, психіатрів, а навіть богословів заперечували все демонічне, як пережиток стародавнього забобону. В них була певність, що наука і психіатрія вияснили все, і що цілком справедливо зачислили явища демонічного характеру до категорії психічних розладів.

Минуло не так багато років і прийшло переконання, що не всі явища в житті піддаються поясненню науковою дорогою. З'явився сумнів, чи справедливо списали всі психічні проблеми на рахунок розладнання нервів. Ненависть, бунти і вбивства у різних відтинках, масовий садизм і знущання, поширення алкоголізму і наркоманії, шантажування і розпуста, що стали щоденними супутниками теперішнього освіченого суспільства, — чи вистачить приписати тільки людській слабості і неvistачальності?

І раптом у віці великих наукових і технологічних досягнень назріла потреба переглянути питання надприродного зла та таємних сил, діючих у світі. Дивно, ті, що заперечують існування Бога, що трактують віру в Нього, як вигадку і забобон, раптом зацікавились існуванням таємних сил. В освічених, високо інтелектуальних осіб, як і в звичайних людей, посилюється якесь незрозуміле бажання установити контакт, мати спільність із сатанинським світом, і навіть шанувати силу сатани. Важко повірити, але саме теперішній світ став придатним ґрунтом для зближення з дияволом. Сатанізм, спиритизм, астрологія, ворожба та інші форми окультизму вриваються новим струменем у людський побут. Люди свідомо поклоняються сатані, поважно слідкують за гороскопами, як на щось нормальне дивляться на з'їзди ворожок, носять, певні в захисній та ошасливілюючій силі, різні амулети. Як за давніх передхристиянських часів, радяться з астрологами політичні діячі перед тим, як прийняти важливе рішення,

чекають на слово астролога ділові люди, артисти, коли, в якій годині вигідно підписати контракт, у багатьох людей шануються знаки зодіака.

У чому ж причина такого різкого переходу від заперечення до шанування?

Так трапляється з тими, хто втрачає зв'язок з Богом. Звільняючись від впливу Бога, люди потрапляють у сферу впливу диявола. Залишаючись без опори Божої, вони чуються самотніми і непевними. Що день завтрашній мені принесе? Як складеться моє прийдешнє? Хто скаже? На кого покластися? А надії на Бога нема... І тривога жене до астрологів, до ворожок, до різних темних джерел, аби добути будь-яку інформацію.

Пригадуєте випадок із Саулом? Саул учинив свідомо гріх і Бог не відповідав на його молитву. А необхідно було знати, як наступного дня вирішиться доля народу та його власна. Тоді Саул сказав таємничо до своїх слуг: "Пошукайте мені жінку ворожку, і я піду до неї, і запитаю її" (1 Сам. 28:7). Трагічно закінчився для нього наступний день.

Зло вводить у дію все більшу кількість своїх резервів. За видимим, звичайним плином подій приховується невидима надприродна боротьба, — боротьба темряви із світлом, диявола з Богом. Сімдесятий тиждень з пророцтва Даниїла саме буде тим часом, коли Бог попустить, що на шальках цієї боротьби переважить зло. Антихристу та його неправдивому пророку буде дана свобода дії, аби викрилось у всій своїй мізерності беззаконня, та аби жоден беззаконник не уникнув заслуженої пастки. Зауважте: "І за це Бог пошле їм дію обману, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду" (2 Сол. 2:11-12).

Час гніву

“Оце день Господній приходить
суворий, і лютість, і полум'я гніву,
щоб землю зробити спустошенням, а
грішних її повигублювати з неї!”
Ісаї 13:9.

Четвертий верхівець.
Об'яв. 6:7-8.

Історія людства, констатує Біблія, — започаткувалася тісною спільністю Бога з людиною. Милосердя Боже уже від самої колиски людства проявилось щирим співчуттям до людських потреб та бажанням допомогти в них. Довготерпіння Боже згладжувало у всевидючих очах гострі кути людської нетактовності. Вибачливо вичікувало, коли людина на власному досвіді переконається в Божій доброті. Благодать Божа, відкрита світові через Спасителя і Господа Ісуса Христа, пропонувалась кожному грішникові безплатним дарунком, аби найзіпсутішій людській істоті дати можливість виправитись та зайняти належне синівське становище.

Протягом багатьох тисячоліть Господь дозволяв сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилав на праведних і на неправедних. Протягом довгого періоду благодаті чути було Господній голос, що ніжно промовляв до найчерствішого людського серця,

щоб його зогріти теплотою Своєї всеогортаючої любови та викликати в ньому проріст величного добра.

Але непоправне зіпсуття людства, до якого воно дійде з приходом антихриста, та цілковите злиття з потоком зла, що того часу zalиватиме землю, виповнить вщерть мірку беззаконня і досягне дна Божого милосердя та Божого довготерпіння. Перестануть діяти, як діяли до того, засоби Божої благодаті. Відчується вимога невідкличного Божого правосуддя.

Милосердний і довготерпеливий Бог є також і Бог справедливий. Бог є любов, і Бог є суддя. Всякий злочин є переступ. А за переступ винуватець несе відповідальність. Тільки прощення, отримане через Спасителя Ісуса Христа, Який прийняв на Себе провини світу, звільняє винуватця від кари.

Повстаючи проти Бога, відступники втратять привілей благодатного прощення і, таким чином, поставлять себе безпосередньо під право суду Божого. Бог не дозволить, аби темрява поглинула світло, аби беззаконня узаконилось. Домінування диявола і зродженого ним зла викривило б увесь хід історії, спустошило б увесь зміст людського життя. Тому час великого горя буде початком рішучих судів Божих над усяким проявом зла, щоб назавжди знешкодити його руйнівну діяльність. “Він тоді в Своєм гніві промовить до них”, — під таким аспектом розпочнеться друга частина антихристового урядування на землі.

У бесіді з учнями на Оливній горі Спаситель виразно перестеріг людство, що дорога відступництва і зла не тільки дорога особистої трагедії людини, але це дорога і глобальних катаклізмів: “Тоді промовив Він до них: “Повстане народ на народ, і царство на царство. І будуть землетруси великі та голод, та помір місцями, страшні та великі ознаки на небі... І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, — і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того,

що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться” (Лук. 21:10-11, 25-26).

У видіннях Об’явлення дано бурхливий коментар на цю велику бесіду. У світлі теперішніх швидкозмінних подій Об’явлення гримить своїми потрясаючими громами і горить своїми палахкотючими вогнями. Над царством зла, над його обманом та тиранією спалахнули грізні блискавки невідкличного небесного гніву. Дияволу та його всій злій системі, антихристу та всьому злочинному людству громовим голосом проголошується справедливий суд і заслужена кара.

Це буде страшний і тяжкий час. Катастрофи та нещастя, що їх досі відзначено на сторінках історії, виглядатимуть незначними подіями порівняно до того, що має відбутися у часі великого горя. Агнець Божий, що покірно пішов колись на хрест Голгофи, об’явиться цим разом могутнім Левом, щоб проголосити початок судів Божих над усіма силами зла та винести їм Свій остаточний вирок. У книзі Об’явлення суди ці представлено в трьох стадіях: розкриття семи печаток, сурмлення сімох ангелів та сім чаш гніву Божого.

“І я бачив, — оповідає ясновидець, — що Агнець розкрив одну з семи печаток, і почув я одну з чотирьох тих тварин, яка говорила, як голосом грому: “Підійди!” І я глянув, — і ось кінь білий, а той, хто на ньому сидів, мав лука. І вінця йому дано, і він вийшов, немов переможець, і щоб перемогти” (Об’яв. 6:1-2).

Належить пам’ятати, що всяке зло носить у собі зародок самовідплати. Помножується зло, збільшується шанс і на його самознищення. Руйнівні руки не здатні будувати. Злі характери не вмщують у собі змісту добра. Плани диявола не тотожні із сподіваннями його підвладних про створення на землі умов райського життя. Не для піклування своїми послідовниками скинений буде він на землю: “Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має!” Отож, перше ніж захи-

тається світ від гуркоту небесного грому, поразка беззаконня розпочнеться у його власному середовищі. Чи ж не красномовні приклади диявольського порядкування можна бачити сьогодні в країнах, які прийняли його атеїстичну систему? Чи ж не пожирає там боговідступна гідра власний виводок?

У бунтах і боротьбі постане дияволовладдя, у заколотах і вбивствах полягатиме його зла діяльність. Символіка білого коня і на ньому верхівця з луком не що інше, як його широкі мілітарні приготування. Звичайно, нібито в ім'я та заради світового миру. За взірцем ходового тепер виразу, зведеного в принцип: Бажаєш миру? Готуйся до війни! За ширмою мирних конференцій та почесного відзначення діячів миру кожна країна нарощуватиме свою військову потугу.

І саме коли шумітимуть заспокоююче про “мир і безпечність”, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, — і вони не втечуть! (1 Сол. 5:3). На світову конференцію миру раптом прибуде верхівець на червоному коні й оберне всі мирні договори у звичайні клапті паперу: “І вийшов кінь другий — червоний. А тому, хто на ньому сидів, було дано взяти мир із землі та щоб убивали один одного. І меч великий був даний йому” (Об'яв. 6:4). Забереться мир душі, мир у хатах, мир у країнах, мир між народами. Озвіріння витисне з серця і розуму рештки пошани, співчуття, милосердя, та зітре давні сліди виховання і культури. Помстою палатиме ворожнеча. Заплямиться земля кров'ю від нестримного розгнущання пристрастей, від міжусобиць і жадоби нищення. Війни малі і великі, війни “справедливі” і “несправедливі”, аж до кінця будуть війни та нещадні спустошення (Дан. 9:26).

Уже тепер воєнні бюджети лягли непомірним тягарем на плечі більшості держав. Зубожіють країни, стогнуть народи, віддаючи лев'ячу частку своїх засобів для винаходу і нагромадження зброї.

Якщо в 1970 році світові асигнування на озброєння досягли 200 мільярдів доларів, то в 1975 році збільшилися до 300 мільярдів доларів, і, паралельно з посиленням міжнародного напруження та жадобою світової влади, цифра ця рік у рік зростає. Розбудовано на сьогодні таку атомну зброю, що в декілька разів перевищує потребу, щоб перетворити найкращу планету Сонячної системи в хаотичну пустку.

Людство по-давньому продовжує пишатися своїми науковими і технічним досягненнями, пропаганда потішає мріями про права і свободу, а в дійсності життя людства знаходиться постійно на вістрі меча і нагадує собою життя в камері смертників.

Наприклад, договором САЛТ II, підписаним у Відні 18 червня 1979 року, узаконено мати договірним сторонам по 2 250 міжконтинентальних ракетних установок з багатьма нуклеарними головками. Для загального нервового відпруження цей договір прийнято називати договором про обмеження стратегічної атомної зброї. А справді, що це означає? А те, що найбільш залюднені міста та найважливіші промислові центри обох країн офіційно знаходяться на постійному ракетному прицілі. Знавці підраховали, наприклад, що нуклеарна зброя двох підводних човнів, оснащених 16 ракетами "Посейдон" кожна, спроможна знищити все на площі 9 000 квадратних миль. Щоб уявити собі розмір катастрофи, пригадаємо, що площа міста Вашингтона з населенням 800 тисяч мешканців дорівнює 16 кв. милям. А десятки таких підводних човнів борознять сьогодні води морів та океанів.

У гірському арсеналі Колорадо зберігається стільки нервового газу, що коли його розмістити стратегічно, то можна знищити все населення планети. З'явилися вповні реальні умови, при яких можна впливати на зміну погоди на території противника, викликати цунамі, що гігантськими водяними валами змивають прибережні міста, впливати на зміну людської осо-

бистоти, на її емоції, допроваджувати маси психологічними методами до істерії та ненормального стану.

Широко коментовано недавно відслонену таємницю над створенням нейтронної бомби. Дія її розрахована в основному на знищення живої сили і при цьому мінімальне спричинення шкоди будинкам та спорудам.

Французькі експерти прийшли до висновку, що для знищення всього населення Парижа вистачить 10-12 нейтронних бомб. Нейтронна бомба знищує будівлі лише в радіусі 200 метрів. Але величезної сили радіація, що виникає під час вибуху, протягом п'яти хвилин паралізує все живе в радіусі 800 метрів, причому смерть настає не пізніше, ніж через 48 годин. На відстані 800-1000 метрів від місця вибуху люди гинуть через чотири-шість днів, на відстані 1000-1200 метрів — через кілька тижнів.

Останньо просочуються відомості, що в деяких країнах наполегливо провадиться праця над створенням нової потужної зброї — променів смерти. Променями смерти можна спалити супутника-шпигуна, збити літака, що летить на висоті 70 000 футів, знищити підводного човна чи авіаносця... Спеціалісти стверджують, що через 10-12 років налагодиться сирійне виробництво цієї зброї.

Винахідливий розум гарячково і наполегливо працює над засобами найефективнішого нищення та спричинення найдошкульнішої шкоди, а наука взяла на себе ганебну роль реалізувати ці божевільні марення. Промисловість перевантажена виробництвом знаряддя смерти. Мрії людства про право народу безнадійно розвіюються. Влада поступово переходить із рук цивільних до рук військових. Злість і ненависть опановують людські серця і роблять їх непримиренними ворогами. Все це готується на день і годину, коли виїде апокаліпсичний верхівець на червоному коні і забере з землі мир.

Голодний світ.

Війна, як завжди, супроводиться невідступними нещастями: раціонуванням харчів, дорожнечою, голодом, епідеміями, смертю. Верхівець на коні вороному, з вагою в руці, і верхівець на коні чалому на ім'я Смерть представляють різючу картину горя і недостатку тієї страхітливої братовбивчої пори (Об'яв. 6: 5-8). Смерть без спочинку буде працювати між людьми, спрямовуючи нерозкаяні душі до заслуженого аду.

Ще недавно картини Об'явлення могли видаватися декому шедеврами багатой уяви. Ще вчора наукові кола готові були осудити деяких своїх колег за те, що вони стривожили світ своїм криком про наближення катастрофи на суходолі, у воді, у повітрі. А сьогодні?

Кризи взагалі, а криза харчова зокрема сьогодні в усіх думках і на устах. Сім худих корів із фараонового сну ввижаються все чіткіше нашому ХХ-му століттю. За підрахунками Організації Об'єднаних Націй по питаннях продовольства і землеробства, в 1972 році перед жнивими запаси зерна у світі становили 209 мільйонів тонн. Цифра на перший погляд велика. Справді ж цієї кількості вистачило б для прохарчування світового населення тільки на 68 днів. У 1973 році становище значно погіршилося. Запаси скоротились до 89 мільйонів тонн і їх вистачило б лише на 27 днів. Уже тепер в Африці на південь від Сахари смерть від голоду загрожує 17 країнам із числа 39. Величезна і багатолюдна Індія під страхом хронічного масового голодування. Через посуху в північних і центральних районах країни голодують близько 15 мільйонів людей. Мільйони селян залишають свої прабатьківські місця у пошуках їжі та рятунку від страшної голодної смерті. Державні запаси продовольства зменшилися з 9 мільйонів тонн у 1972 році до 2-4 мільйонів у 1973 році, тоді як за той же період приріст населення становить 26 мільйонів чоловік. Така багата орною землею країна як СРСР перетворилась на по-

стійного покупця зерна. Країна, яка раніше сама експортувала збіжжя, тепер не може прохарчуватися з власного врожаю.

З одного боку систематичне чергування несприятливих кліматичних умов, а з другого — непомірний приріст населення викликали диспропорцію між постачанням і споживанням, і швидко збільшують її. Важко повірити, що 800 мільйонів людей уже тепер живуть впроголодь, а кількість вмираючих від голоду постійно збільшується і досягає сотень тисяч річно. А що, коли до кінця століття населення землі, як передбачують демографи, зросте до 6 мільярдів чоловік? А чи на довго в Америці й Канаді вистачить продуктів на експорт?

Пущені з легкої руки деяких відповідальних представників запевнення, що справу прохарчування легко розв'язати “зеленою революцією”, що незабаром на місяці вирощуватимемо огородину, що перед землянами широко розкрилися двері до космосу, де знайдемо вигідні для життя планети, що перед маршем нашого прогресивного віку розступається неможливе, посіяли в багатьох серцях зерна оптимізму та самопевності. Але зерна ці не проросли. Позосталися звичайним блефом. Пригляньтесь уважно і побачите, що асортимент продуктових виробів малопомітно і тихо зменшується, порожніють поступово полиці продуктових крамниць, а ціни на позоставале підіймаються, як срібло градусника в літній спекотливий день.

Світовий з'їзд демографів, скликаний під опікою Об'єднаних Націй в Бухаресті у вересні 1974 року, розважав над тим, які заходи належить прийняти людству, аби уникнути перенаселення планети. Але чи спроможне теперішнє людство, з його політичним і духовним розшарпанням, зупинити апокаліпсичного смертоносного верхівця?

Розкриття наступної печатки показує, що людство не видужає духовно, отже, труднощі і страждан-

ня його не припиняться. Відступництво поглибиться. Характер мас зіпсується до непізнання. Віра в Бога прирівняється до отруйливої ідеології. Люди, які побачать правду підхоплення Христової Церкви, які почують проповіді двох пророків Господніх і ввірують у Господа Ісуса Христа, які розпізнають в антихристі сатанинського обманця та фальшивого месію і не вклоняться йому, підпадуть під увесь тягар антихристиянського закону і змушені будуть заплатити власним життям за свою вірність Господу: “Я побачив під жертвником душі побитих за Боже Слово, і за свідчення, яке вони мали” (Об’яв. 6:9).

Меч взаємознищення, епідемії та голод зробили свою страшну роботу. Але зло міцно скувало грішну душу. Не чути її голосу опам’ятання і покаяння. І Бог промовить у Своему гніві через явища природи.

Акти зла не проходять безслідно і в природі. Є зв’язок між тим, що відбувається в душах, і тим, що діється в природі. Коли ерусалимські грішники вчинили злочинний акт над Божественним Спасителем на горі Голгофі, то темрява стала по цілій землі і сонце затьмилось. Коли викриється нечисть беззаконня за часу антихриста, знову зареагують сили природи. За розкриттям шостої печатки “сталось велике трясіння землі, і сонце зчорніло, як міх волосяний, і ввесь місяць зробився, як кров... І на землю попадали зорі небесні, як фігове дерево ронить свої недозрілі плоди, коли потрясе сильний вітер... І небо сховалось, згорнувшись, немов той сувій пергаменту, і кожна гора, і кожен острів порушилися з своїх місць” (Об’яв. 6:12-14).

Переглядаючи статистику землетрусів, треба сказати, що наша старенька планета досить таки часто і відчутно трясє. Підраховано, що протягом останніх чотирьох тисяч років від землетрусів загинуло 13 мільйонів людей. Експерти прийшли до висновку, що кількість землетрусів з роками збільшується, а з ними

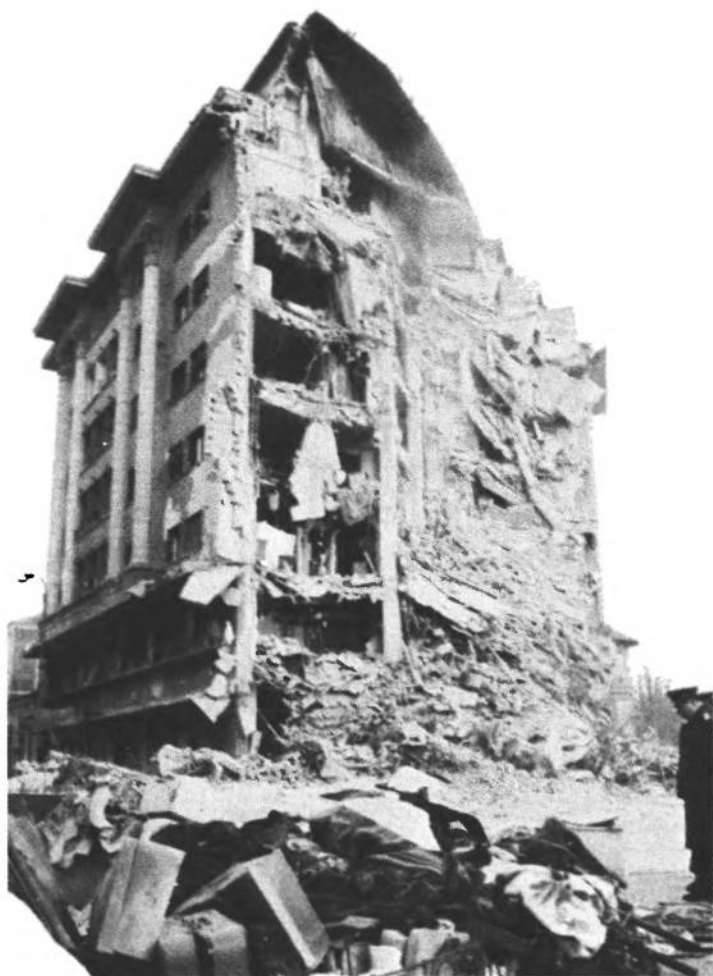
Сліди землетрусу в Китаї, що стався 28 липня 1976 р., під час якого загинуло 750 000 людей.

збільшується і число жертв. Сейсмографи світу реєструють декілька мільйонів землетрусів річно. Із них приблизно сімсот такої сили, що можуть спричинити велику шкоду. До цієї кількості додає ще тепер людина своїм необережним втручанням до природи. Відомо, наприклад, що коли, охоплені ідеєю перебудови світу, інженери спробували змінити рівень води в Каспійському морі, то Іран і Турція негайно відчували цю зміну в нових землетрусах. Чутливою виявилася земля до будови гігантських гребель, до створення штучних озер та глибоких підземних сховищ.

Але трясіння землі, що настане по розкритті шостої печатки, відрізнятиметься від усіх попередніх. Ужите тут грецьке слово означає дослівно: сильний, катастрофічний, потрясаючий. Зсунуться додолу високі і стрімкі гори, зникнуть і перемістяться острови. Сонце, місяць та прекрасна небесна блакить, застелені димом і пилом, жохатимуть своїм моторошним виглядом. Освітлюючи яскраво сумну картину, з шумом і тріском падатимуть на землю дощем метеори. Щось подібне в мініатюрі обрушилося на Лісабон 1-го листопада 1755 року.

“Все трапилось зненацька! Глибоко під землю, за декілька миль на південний захід від Лісабона, прорвалася якась незвичайна сила й порушила спокій міста. На вулицях, в будинках і церквах людей вразила різка і швидка вібрація, яка проймала до самих кісток. За хвилину вона сповільнилась, але стала набагато сильнішою. Гуркіт, наче грім, оглушував людей, і задушливі хмари пилу знялися над містом, коли почали розпадатись знайомі старі будинки і церкви. Наступної хвилини вібрація землі переросла в шалене стрясання й доконала майже всі будинки, які ще стояли. Це був тільки перший з трьох поштовхів, що сколихнули Лісабон того дня.

Далі язики полум'я лизнули занавіси і дерев'яні предмети, що впали на плити й свічки вівтарів. Неза-

Руїни Бухареста після землетрусу в березні 1977 року.

баром, від дії сильного вітру, вони переросли на велику пожежу...

А потім — другий поштовх. Він стався за 20 хвилин після першого... Багатьом, що врятувались, вдалося виповзти на, здавалось би, непохитну нову мармурову набережну, що тягнулась вздовж річки. Низька і масивна, чи вона могла впасти? Та вона впала! Від нового дивгіння землі її основа не витримала, і вона провалилась назавжди в річку, забравши з собою переляканих людей.

Майже тоді, коли люди ще не опам'яталися від страхіть цього струсу, новий жах охопив їх знову. Величезна морська хвиля обрушилася на берег Португалії і миттю прокотилась по всій Атлантиці. В гирло річки Тежу ринула вода, здіймаючись пінистим гребенем висотою 20 футів, спустошуючи довкола все. Мости були зметені, стіни будівель зруйновані, кораблі перевернуті й відкинуті в море.

Відгомін землетрусу був неймовірний. У Коларес, біля Лісабона, земля піднімалась на очах, і люди могли ходити там, де раніше стояла вода. Скеля, якої раніше не бачили моряки, виросла в хвилях затоки. Поштовх було чути майже за півтори тисячі миль від Лісабона”.

Самовидці оповідають, що після землетрусу в Крокотао у вісімдесятих роках минулого століття сонячний диск приймав зелене забарвлення при заході впродовж цілого року. 13 листопада 1833 року протягом трьох годин тисячі метеорів пронизували темне нічне небо. Врізуючись у земну атмосферу, космічне каміння спалахувало яскравістю зірок і розсипалося іскрами, залишаючи по собі довгі світлі смуги.

Під час апокаліпсичного страшного покарання явища настільки будуть разючі і гнів Божий настільки очевидний, що викличуть загальну паніку і доведуть нікчемність хвастощів антихриста та його самопевних грішників: “І земні царі, і вельможі та ти-

сячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний, — поховались у печери та в скелі гірські та й кажуть до гір та до скель: “Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця! Бо прийшов великий день гніву Його, і хто встояти може?” (Об’яв. 6:15-17).

І, ніби для контрасту, Господь освітлює перед апостолом далі надзоряний світ та долю тих, які не пішли на компроміс з антихристом, не поступились перед натиском зла, які воліли прийняти мученичу смерть, а не зрадити свою вірність Богові. Багато їх. З усіх народів. Стоять вони перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одягу, а в їхніх руках пальмове віття. Радіють спасінням, тішаться незмірною ласкою і разом з небесними силами благословляють свого незрівнянного Відкупителя. Минули назавжди для них страждання. Ніколи вже рука зла не доторкнеться до їхнього життя. Сам всемогутній Агнець “буде їх пасти, і водитиме їх до джерел вод життя. І Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре!” (Об’яв. 7:9-17).

Коли ж Агнець розкрив сьому печатку, на небі постала глибока тиша. Безмовно стояли перед Богом сім ангелів із сурмами в руках. Все небо затихло. Надійшов час принесення жертви. Не звичайної жертви. Один з ангельського чину, несучи золоту кадильницю, підійшов до жертівника. “І було йому дано багато кадила, щоб до молитов усіх святих додав на золотого жертівника, що перед престолом. І знявся дим кадильний з молитвами святих від руки ангела перед Бога” (Об’яв. 8:1-4). Високоторжественний акт! Зворушливий момент! Бог при увазі Своїх небесних сил приймає молитви святих. Вони надійшли з далекої землі, від людей віри і страждань. Так затихло було небо, коли людська ненависть закидала важким камінням першого християнського мученика Степана, і його благословляючі уста вимовляли останні слова молитви: “Не залічи їм, о Господи, цього гріха!” (Дії Ап. 7:60).

Благословенний молитовний подих душі! Любими пахощами підноситься він крізь далекі міжзор'яні простори до престолу Всевишнього. Благословенні хвилини молитви! Вони вирішальні в складних справах нашого життя. Благословенний привілей молитви! Він спрямовує до дорогої спільности людини з Богом. Молитва не знає перепон. Молитву приймає Бог. На молитву Бог відповідає.

У всіх обставинах твого життя — молись. Завжди молись.

“Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!” — заповів Господь Ісус Христос (Лук. 21:36).

Горе

“Горе ж безбожникові, лихо на нього. Бо за діла рук його буде йому й відплата”.

Ісаї 3:11.

Рухома ракета в польоті.

Не раз у минулому складались обставини, коли місто чи країна заслуговували на справедливий суд і розправу, але народ глибоко сприймав Боже попередження, усвідомлював свої хиби, щиро звертався до Господа за прощенням, і карний меч, вийнятий з піхви, мирно вертався на своє місце, не завдавши нікому шкоди.

Так близько 747 року до Р.Х. Бог великодушно пощадив знамените ассірійське місто Ніневію, коли ніневітяни, попереджені пророком Йоною, “звернули зо своєї злої дороги” (Йон. 3:10). У критичному для Англії 1940 році, коли вороже військо вважало справою вирішеною переплисти Ла-Манш і окупувати англійську територію, король оголосив день всенародної молитви. Бог відповів на молитву англійців тим, що змішав плани нападника природними перешкодами, які ввійшли в історію як “Чудо в Дюнкерку”.

Жахливість відступників часу великого горя полягатиме в тому, що, потрапивши до сфери антихриста, вони допровадять себе до такого дефектного стану, при якому не діятимуть ні звичайний здоровий глузд, ні тим більше орієнтири самоусвідомлення, як охоронні заходи перед катастрофою: “І вони не покалися в своїх убивствах, ані в чарах своїх, ні в розпусті своїй, ні в крадіжках своїх” (Об’яв. 9:21).

При великих наукових досягненнях випнеться рязуче духовне неуцтво. Знання, відірване від натхнення вищою мудрістю, тільки загострить розумові здібності і спрямує їх на хитрощі. Факти переконуватимуть, що життя пішло невластивою йому дорогою, але духовна отупілість не дозволить їм дійти до усвідомлення свого стану та до бажання виправлення, як передбачив ап. Павло: “А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши” (2 Тим. 3:13).

Певна річ, стосовно до такого стану будуть діяти і закони Божого правосуддя.

Якщо в першій фазі вияву гніву Божого переважають явища, що можуть видаватися наслідком збігу тих чи інших обставин, то в наступних двох так багато відмінного і незвичайного, але так катастрофічного, що не вкладається в поняття гніву, а проголошується горем. Сім апокаліпсичних сурем та сім чаш гніву символізують заключну частину розплати з антихристиянським світом за всі нещастя і шкоду, спричинені ним справі Царства Божого. У символиці семи сурем та семи чаш гніву представлено впровадження в дію таких руйнівних сил, від яких вигинуть цілі життєві системи.

Із сурмленням перших чотирьох ангелів проголошується суд над природою: “І засурмив перший ангел, — і вчинився град та огонь, перемішані з кров’ю, і впали на землю. І спалилась третина землі, і згоріла третина дерев і всіляка земна трава погоріла... І засур-

мив другий ангел, — і немовби велика гора, розпалена огнем, була вкинена в море. І третина моря зробилася кров'ю, і померла третина морського створіння, що мають життя, і загинула третина кораблів... І засурмив третій ангел, — і велика зоря спала з неба, палаючи, як смолоскип. І спала вона на третину річок та на водні джерела. А ймення зорі тій Полин. І стала третина води, як полин, і багато з людей повмирили з води, бо згіркла вона... І засурмив ангел четвертий, — і вдарено третину сонця, і третину місяця, і третину зір, щоб затьмилася їхня третина, щоб третина дня не світила, так само ж і ніч..." (Об'яв. 8:7-12).

Враховуючи силу стихії, дотеперішні пояснення спіралися в основному на ній. Бог сконцентрує її в могутній удар, і спрямує його на третю частину земної кулі, щоб поразити все підвладне гріху життя на ній. Вдруге небозвід втратить свою прозорість і затьмиться на одну третину ясність сонця, місяця та зір.

Досліджуючи книгу Об'явлення, належить мати на увазі, що своє видіння ап. Іван бачив у 95–96 році. Тоді не тільки важко було його збагнути, але не легко було добрати відповідні слова, щоб хоч у приблизно доступній формі його описати. Через своє випередження ходу історії книга поставила багато загадок перед її дослідниками та не раз викликала іронічні завваги з боку недоброзичливих критиків.

Аж надійшов грудень 1942 року. При університеті в Чикаго проведено перший успішний експеримент по розщепленню атома і контролю його ланцюгової реакції. А 6 серпня 1945 року світ сколихнула страшна вістка, що перша атомна бомба рознесла порохом місто Хіросіму, в якому нараховувалося 343 тисячі мешканців. Від того часу апокаліпсичні видіння прибирають все реальніші обриси. Багато раніше незрозумілого і фантастичного поступово прояснюється кожному. Сьогодні ми побачили, що людство, вступаючи в конфлікт з законами Божими, тим самим вступає в кон-

флікт і з законами природи. У наш атомний вік страхиття Об'явлення визирають з кожного закутка нашого темного і нечистого життя.

Чи ж не чується тут оглушливий вибух атомної зброї? Чи ж не видно спопеляючого все на своєму шляху створеного людськими руками пекельного вогню? Чи ж не натяк це на отруєння водних просторів застосуванням “найновішої” зброї? Чи ж не ввижаються тут грибоподібні стовпи куряви і диму, що сягають вишин стратосфери і закривають від землі блиск небесних світил? Чи ж світ сьогодні не нагадує собою камеру смертників, що чекають свого приречення? Чи ж настільки сильне і гуманне почуття відповідальності у теперішніх провідників країн, щоб стримати світ від останнього кроку до катастрофи? Адже відомо, що розбудова атомної та військової потуги йде за планом не збереження, а дощентного знищення найбільш населених пунктів разом з усім, що знаходиться в них.

Безперечно, події видіння вповні допускають безпосереднє втручання Бога, як у давнину втручався Він для суду над Єгиптом: “І дам чуда на небі вгорі, а внизу на землі знамена: кров, і огонь, і куряву диму. Переміниться сонце на темряву, а місяць на кров, перше ніж день Господній настане, великий та славний!” (Дії Ап. 2:19-20).

Сурмлення п'ятого ангела послужить сигналом для звільнення з безодні цілих полчищ темних сил, які очолить Аполліон, що означає погубник. Ап. Іван називає їх сараною, але такою сараною, яка не пожирає ні трави, ні не псує зелені: “І наказано їй, щоб вона не шкодила зеленій траві, ані жодному зіллю, ані жодному дереву, але тільки тим людям, які на чолах не мають печатки Божої. І було дано їй, щоб їх не вбивали, але мучили п'ять місяців; а муки від неї, як мука від скорпіона, коли вкусить людину” (Об'яв. 9:4-5). Це демонська сарана. Це духи, про які ап. Петро писав у

Вибух атомної бомби
під час так званої
“Операції Айви”.

своєму посланні: “Бо як Бог ангелів, що згрішили, не помилював був, а в кайданах темряви вкинув до аду, і передав зберігати на суд” (2 Пет. 2:4). Зауважмо, що коли вони отримають свободу дії, то накинуться на своїх же по духу людей. Точнісінько, як за нашого часу безбожники зловтішно знущаються над своїми ж безбожниками. Сатанисти, шукачі зв'язку з потойбічним чорним світом та всі шанувальники демонізму матимуть можливість протягом п'яти місяців переконатися на власному досвіді, що уявляють собою ті сили, від яких вони нерозважно добивалися собі різних привілеїв. Матимуть можливість сягнути до дна розчарування, що сатані та його підвладним духам чужі поняття добра і милосердя. Що “душогуб від початку” живе стражданнями своїх жертв. Що життя своїх послідовників він просякне своєю пекельною атмосферою настільки, що “в ті дні люди смерті шукатимуть, — та не знайдуть її! Померти вони захотять, — та втече від них смерть!” (Об'яв. 9:6).

“Для безбожних спокою немає”, — вираз цей особливо відповідатиме тому часу загального замішання. Люди не знатимуть передишки від горя до горя. Життя руйнуватиметься і природи і людей.

Ще не стихне відгомін вибухів минулої війни, ще не загояться рани її нещасних жертв, як почуветься новий бойовий клич. Двісті мільйонів війська, мобілізованого на схід від Ефрату, виступить для нового кривавого побою: “І були порозв'язувані чотири ангели, приготовані на годину, і на день, і на місяць, і на рік, щоб убили третину людей. А число кінного війська — двадцять тисяч раз по десять тисяч; і я чув їхнє число” (Об'яв. 9:15-16).

Ап. Іван бачив майбутнє озброєння: панцери вогняні, гіацинтові та сірчані. Не менш дивовижний вигляд бойових засобів пересування: голови коней подібні до голів лев'ячих, з рота яких виходив вогонь, дим і сірка. Це буде останнє слово військової техніки.

Це буде результат демонічної узурпації науки, про яку вже тепер ведеться діалог: наука — добро чи зло?

Справді записи Об'явлення належать до надзвичайних, якщо вони в часі меча і лука могли оповісти про теперішню панцерну і вогнепальну зброю та про багато дечого такого, що за того часу не відважувалося входити до людського розуму.

Земля двигтітиме від походу такої небаченої маси війська. Відчиняться широко двері арсеналів, і світ перестрашиться створеного власними руками чудовиська. Злий воєнний геній застосує свої стратегічні плани і встелиться земля трупами третьої частини населення. Загине кожен один із трьох мешканців землі. Ніхто не пригадає тоді, що “людина — це звучить гордо”. Життя беззаконника не варте буде ламаного гроша. Ті, що відкинули ідею богоподібності і вивели свій рід від тварини, розцінюватимуться вартістю тварини.

Війна, очевидно, провадитиметься настільки жорстоко, що воюючі сторони не зупиняться перед жодними договорами, що забороняють застосування хімічних і бактеріологічних засобів. Кого пощадить смерть у війні, не пощадить дошкульний бич масового болісного ураження: “І пішов перший ангел, і вилив на землю чашу свою. І шкідливі та люті болячки обсіли людей, хто мав знамено звірини й вклонявсь її образу” (Об'яв. 16:2).

Екологічна проблема, що загрозливим привидом з'явилась тепер над землею, перестане тоді бути проблемою, і то з тієї простої причини, що у водах і пов'язаному з ними оточенні не зостанеться нічого живого, щоб ним турбуватись: “А другий ангел вилив свою чашу до моря. І сталася кров, немов у мерця, — і кожна істота жива вмерла в морі. Третій же ангел вилив чашу свою на річки та на водні джерела, — і сталася кров” (Об'яв. 16:3-4).

Уже тепер деякі країни під загрозою водяного голоду. Опріснюють морську воду, планують транспортувати великі крижини з льодовитих океанів, щоб задовольнити потребу в питній воді. Тоді ж річки і моря перетворяться на осередки бруду і смороду. Розклад мертвеччини наситить повітря задушливою затхлістю та збудниками заразливих хвороб. Вода втратить свій звичайний колір і зачервоніє кров'ю. Заподіяне зло обернеться вістрям проти самого злочинця: “І почув я ангела вод, який говорив: “Ти праведний, що Ти є й що Ти був, і святий, що Ти це присудив! Бо вони пролили кров святих та пророків, — і Ти дав їм напитися крові. Вони варті того!” (Об'яв. 16:5-6).

Ангел четвертий вилив свою чашу на сонце. Заходить зміна цілком протилежна тому, що сталося з небесними світилами після розкриття шостої печатки та після сурмлення четвертого ангела: “І дано йому палити людей огнем. І спека велика палила людей” (Об'яв. 16:8-9). Ще донедавна питання це бентежило своєю протилежністю. Сьогодні ж, навпаки, збентежило воно своєю ймовірністю. До наших щоденних тривог стаття “Видіння Апокаліпсиса” додала ще одну:

“Військові спеціалісти давно прийшли до висновку, що у випадку ядерної війни загинуть мільйони людей. Припускалося, що найбільш постраждає населення районів безпосередньо близьких до вибуху ядерних бомб. Недавно вчені виявили нову дію ядерних вибухів, що може викликати загибель усього живого на землі.

Справа в тому, що землю захищає від сонячної ультрафіолетової радіації шар озону. Численні ядерні вибухи розірвуть цей шар, і земля зостанеться незахищеною від сонячної радіації. Наслідки такої незахищеності тепер досліджуються військовими спеціалістами та вченими. Можливо, що просякання додаткових ультрафіолетових променів викличе опіки і захворю-

вання. Але можливий і гірший варіант: загибель людства.

Шар озону на висоті від 10 до 30 миль постійно оточує і захищає нашу планету. Озон — один із різновидів кисню. Доведено, що під дією окису азоту озон може змінити свої властивості, перетворившись у звичайний кисень. Звичайний же кисень не затримує ультрафіолетові промені. Величезна кількість окису азоту виникає в атмосфері саме під час вибуху ядерної бомби.

Окис азоту утворюється в атмосфері також і під час польоту надзвукових літаків, що поступово приводить до вичерпання озонного захисного шару”.

З огляду на шкоду для озонного захисного шару, недавня гаряча суперечка в Америці про те, чи будувати чи не будувати висотні пасажирські літаки, закінчилась, як відомо, урядовою заборонаю. Підраховано, що при теперішньому стані забруднення повітря до 1998 року кількість озону в атмосфері зменшиться на 35%, що значно збільшить кількість ракових та інших тяжких захворювань.

Катастрофа за катастрофою, руїна за руїною, знищення за знищенням, що невідступно супроводитимуть урядування антихриста всупереч його обіцянкам миру і добробуту, тяжко вдарять по його владолюбних амбіціях. Його заміри, керовані злом, терпітимуть явне фіаско. Складена із суперечностей, хаосом виглядатиме його система порядкування. Зблякне його слава генія, провідника і месії. Зневіра, розпач і безнадійність відтепер будуть уділом його розпорядку. Зло не має в собі завдатку творчого, будуючого, а тому не має перспектив, не має майбутности. Диявольському шумовинню надходить передбачений крах: “А п’ятий ангел вилив чашу свою на престол звірини. І затьмилося царство її” (Об’яв. 16:10). Це буде наближення кінця останньої пророчої сімки і завершення циклу сімдесяти сімок.

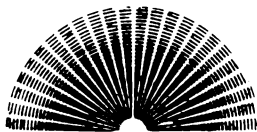
Невдачі антихриста стурбують і його самого, і сатанинські кола, і всіх тих, хто зв'язав свою долю з нечестям.

Бачачи цілковитий розлад своїх планів, диявол, а з ним антихрист і неправдивий пророк рішаються на безумний крок: на відкриту війну з Богом. Гріх затуманює розум грішника. Ненависть робить сліпою. Досі лють диявола обрушувалась на вірних Божих, тепер же він рішиться спрямувати її проти самого Бога. Три духи демонські вийдуть “до царів усього всесвіту, щоб зібрати їх на війну того великого дня Вседержителя Бога” (Об'яв. 16:14). Всі засоби агітації і пропаганди хитро пристосуються, аби якнайсильніше розпалити богоненависні почуття та штовхнути світ на безглуздий збройний виступ. Ненависники Бога і Господа Ісуса Христа відгукнуться однодушно на цю відозву. З усією нищівною зброєю поспішають вони з усіх кінців землі на місце, що зветься Армагеддон. Бог, Його святість і Його правда постійно стояли на дорозі їхнього злого життя.

Армагеддон призначено плацдармом вирішальної війни. Тут розлючений антихрист виставить свої полчища проти Того, Хто має прийти у силі і славі Своїй, щоб установити Своє Царство Правди. Тут прийде розв'язка диявольської і людської грішної історії. Тому шостий ангел вилив чашу свою на річку Ефрат, і висохла в ній вода, “щоб приготувати дорогу царям, які від схід сонця” (Об'яв. 16:12). Ідїть, збирайтесь, лютуйте, воюйте! Це ваш останній час.

І серед цього військового окрику, серед звуків дзвону зброї чути останній заклик Христа: “Ось їду, немов злодій! Блаженний, хто чуйний, і одєжу свою береже, щоб нагим не ходити, і щоб не бачили ганьби його!” (Об'яв. 16:15). Останній акт Божого милосердя. Останній шанс урятування від згубного кроку. Попередження про близький прихід Господа. За цим закликом настане рішуча дія Бога.

За чашею, вилитою сьомим ангелом на повітря, почувся гучний голос від небесного храму з престолу: “Сталося!” Наблизився час суду над антихристом і його силами. Столиця його, до якої спішили звідусюди державні паломники, щоб засвідчити свої вірнопідданські почуття, звідки різні нечисті інтриги тягнулися до всіх закутків світу, має власти першою: “І сталися блискавки й гуркіт та громи, і сталось велике трясіння землі, якого не було, відколи людина живе на землі... Великий такий землетрус, такий міцний! І місто велике розпалося на три частині, і попадали людські міста... І великий Вавілон був згаданий перед Богом, щоб дати йому чашу вина Його лютого гніву...” (Об’яв. 16:18-19). Кінець усього, що постало за грішними думками. Руїна всього, збудованого грішними руками. За новим, Божим порядком відтепер буде продовжуватися історія роду людського.

Армагеддон

“І бачив я одного ангела, що на сонці стояв. І він гучним голосом кликнув, кажучи до всіх птахів, що серед неба літали: “Ходіть, — і зберіться на велику Божу вечерю”.

Об'яв. 19:17.

Долина Мегіддо.

Звернім увагу на дивні звороти історії, пов'язані з тим, яке становище займає той чи інший народ у відношенні до особи Господа Ісуса Христа.

Коли у 34 році нашого літочислення ізраїльський народ, підштовхуваний безпричинною ненавистю, вимагав від Пилата смертного вироку для свого Спасителя і злісно кричав: “Кров Його на нас і на наших дітях!”, то у 70 році, коли під ударами римського війська руйнувався нещадно Єрусалим і горів найдорожчий у світі храм, кожен міг бачити, яка тяжка розплата прийшла за зневагу Божого Помазанця. Від того пам'ятного року аж до 14 травня 1948 року Ізраїль опинився за бортом світової історії.

І диво! До Бога прихилились інші народи. Свята Євангелія поширилася за межами Палестини. Прийняття Ісуса Христа своїм Господом збудило цілий світ і послужило благодатним відродженням та епохальним тріумфом культурного і матеріального поступу.

А тепер? Тепер відбувається зворотний процес. У християнському середовищі викрилися елементи, які пішли слідами колишніх ізраїльських грішників. Невдвлячись на все те добро, яким збагатив Він убогий поганський світ, організується безпринципний відступницький фронт, метою якого здобути терени людської душі та використати трампліном для богоборчої авантюри. Де облесливою пропагандою, де принадою влади і матеріяльними обіцянками, а де залякуванням і жорстоким переслідуванням, не гребуючи найнепристойнішими методами, спонукується великих і малих до включення до цього фронту. Подвійний жаль і біль, що до центру його, волею і неволею, втягнуто і наш, щирий своєю душею, народ.

І наслідки антихристового курсу починають давати про себе знати в нашому щоденному житті. З руйною духовної основи світ зтягає трясовина злочинів. Кошмарним привидом з'явилася загроза повсюдного голоду. Освічений вік переживає кризу і банкрутство мудрости. З ліхтарем Діогена треба шукати сьогодні по вулицях знання справжнього мудреця. Дамокловим мечем повисла над світом небачена в історії людства апокаліпсична Армагеддонська війна.

Попередньо була тільки побіжна згадка про подію Армагеддону. Але тому, що вона знаходиться на зламі всього земного устрою, вимагається нашого ширшого і глибшого дослідження.

Слово “Армагеддон” складається з двох слів: “Ар” і “Мегіддо”. Перше означає гора, а друге — назва міста. Отож, Армагеддон означає “гора Мегіддонська”. Деякі інші тлумачі перекладають ще словом “бойовище”, а також “гора спустошення”. Знаходиться Мегіддо коло півніжжя гори Кармель у долині Ізреел. Іноді всю долину називають за назвою міста — долиною Мегіддо. Вибір Соломоном цієї місцевости для збудування міста не випадковий. Колись тут схо-

дилися найважливіші торгові та стратегічні дороги. Не випадкова і сама назва його, що походить від кореня: рубати, обрізувати, вбивати. Тут напинали свої намети та схрещували свої мечі в кровопролитній битві численні армії фараона, Навуходоносора, хрестоносців, Наполеона та інші. Найголовніше ж, чому долина Мегіддо пам'ятна в історії, бо вона призначена місцем суду Божого і в минулому і в майбутньому. Коли надійде час, що його в Об'явленні означено символікою шостої чаші, долина Мегіддо знову наповниться гомінливими військовими голосами. Сюди зійдуться найдобірніші армії світу.

Це буде час цілковитого світового замішання. Зовнішньо різними причинами керуватимуться учасники походу. Справжня ж причина буде характеру духовного. Диявол, після невдалого бунту в світі ангельському, постійно плакає думку повторити свій замір і на землі. Підкреслено, що після спокушування Спасителя, диявол “відійшов від Нього до часу” (Лук. 4:13). Цей вирішальний час зустрічі має відбутися в долині Мегіддо. Сюди диявол стягне з цілого світу свої відступні елементи, щоб протидіяти тріумфальному приходові на землю Христа для встановлення на ній Божого Царства: “І зібрав їх на місце, яке по-єврейському зветься Армагеддон” (Об'яв. 16:16).

Три емісари диявола та антихриста об'їдуть союзні країни, укладуть договори про спільну інтервенцію, та представлять вигоди, що мала б вона їм принести. Арабський блок побачить нагоду звести особисті порахунки із своїм віковим кровним суперником. Його сусіда “північних кінців” вабитиме Близький Схід багатими енергетичними ресурсами, так важливими при відчутній повсюдній енергетичній кризі: “щоб набрати здобич, і чинити грабунок” (Єзек. 38:12). Країнам, “які від схід сонця”, імпонуватиме слава виходу на світову арену дорогою, якою колись вийшов завойовник Чингісхан (Об'яв. 16:12). Та кінці ниток

цих кукольних героїв будуть сходитись у цупких сатанинських руках.

Зауважте симптоми наближення цих воєнних конвульсій: Близький Схід перетворюється на стратегічний центр світу. Роздрібнені арабські країни формуються в третю впливову силу. Безнадійно було втрачена для історії горстка ізраїльського народу здобуває силоміць своє місце під сонцем. Починають шуміти стихлі хвилі антисемітизму ще у вчора дружніх країнах. Відступництво переходить у люту ворожість до Бога та всього Божого.

Нехай же кожному стане зрозуміло, що теперішній схил до безбожництва не покривається поясненням, ніби наш прогресивний вік перевищив давнє біблійне об'явлення про Бога. Пригляньтесь пильніше, і ви побачите в усьому задумі атеїзму не якусь ідею, вищу від ідеї Бога, а звичайну ненависть до Бога. За пропагандним шумом розкріпачити людський дух ви побачите пекельну хитрість узурпувати цей дух. І якщо, наперекір здоровому розумові, ряди безбожників густішають, то це певна ознака того, що наближається момент, коли вони стануть під прапором антихриста в Армагеддоні.

Воєнний психоз оволодіє людськими думками. Всі потягнуться до зброї. Навіть нездатні до військової служби будуть ставати в ряди добровільців: “Кличте про це між народами, оголосіте святу війну, збудіте лицарство, хай сходяться, нехай підіймаються всі вояки. Перекуйте свої лемеші на мечі, а ваші серпи на списи, хай навіть безсилий говорить: “Я лицар!” (Йоїл 4:9-10). Чому?

Бо Армагеддон є в Божому плані. В Армагеддоні вирішиться доля антихриста і народів, що складуть однодушну коаліцію: “Поспішіть і прийдіть, всі народи з доквілля, й зберіться, — туди, Господи, спустиш лицарство Своє. Нехай збудяться й зійдуться народи в долину Йосафатову, бо сяду Я там, щоб судити всі

народи з доквілля. Пошліть на роботу серпа, бо жниво дозріло, приходьте, зйдіть, бо чавило наповнене, кадки переливаються, — бо зло їхне розмножилось! Натовпи, натовпи у вирішальній долині, бо близький день Господній у вирішальній долині” (Йоїл. 4:11-15).

Коли Ісус Христос читав у Назаретській синагозі відоме місце з книги пророка Ісаї, розділ 61, то, прочитавши до половини другого вірша, Він згорнув книгу і сказав до присутніх: “Сьогодні збулося Писання, яке ви почули” (Лук. 4:16-21). Бо за Його часу настали дні Господнього змилювання. Але день помсти, про який згадано в другій половині другого вірша, має прийти. І прийде він в Армагеддоні.

Господь довго і терпеливо мовчав на зухвалість беззаконня. Не вдаряли негайно грізні громи на злочини та на зневагу святого імені Божого. Не розступалася мстиво земля під грішними ногами. Але надходить час і промовить Господь в Армагеддоні. Затремтить кожне людське серце від Його могутнього голосу: “Довго Я мовчав, терпів, здержувавсь; тепер же буду кричати, немов породілля; буду валити й все погловувати” (Іс. 42:14).

Час Армагеддонської війни названо великим днем Вседержителя Бога, бо визначив Бог цей день, щоб покласти край злій діяльності антихриста, його неправдивого пророка та всій будованій сатанинській системі.

Час Армагеддонської війни названо часом жнив, бо до того часу дозріє зло, щоб його зібрати та очистити від нього світову ниву: “І той, хто на хмарі сидів, скинув додолу серпа свого, — і земля була вижата” (Об’яв. 14:16).

Час Армагеддонської війни названо часом топтання чавила, бо тоді вилетиться справжній гнів Бога Вседержителя на все нерозкаяне, зіпсуте і супротивне добру: “І ангел кинув додолу серпа свого і зібрав виноград на землі, і кинув в велике чавило Божого гні-

ву. І потовчене було чавило за містом, і потекла кров із чавила аж до кінських вуздечок на тисячу шістсот стадій” (Об’яв. 14:19-20).

В Армагеддонській війні прийде порахунок у Бога з Гогом, краєм Магог, князем Рошу, Мешеху і Тувалу, та з усіма його союзниками, як про це описано в розділах 38 і 39 книги пророка Єзекіїля.

Ми обминемо дискусію про те, чи гебрайське слово “Рош” означає Росія, “Мешех” — Москва, “Тувал” — Тобольськ, країна “Магог” — територія Росії з її північними країнами, а “Гог” — її правитель. Про це писали Геродот, Йосиф Флавій, Пліній та інші історики і дослідники. Цій темі треба було б присвятити окремих розділ. Для нашого ж огляду обмежимося тим, що звернемо увагу на деякі обставини, що останньо багатозначно складаються. Відступники російські створили першу в світі атеїстичну державу і справді кинули виклик Богові. Порівняно молода столиця Москва швидким темпом вибивається у місто світового значення. Феноменальна винахідливість у ділянці озброєння, тоді як в інших ділянках життя хронічна незарадність і постійна відсталість. Арабські народи все більше захоплює орбіта впливу їхнього, щедрого зброєю, північного “сусіда”, і все тісніше зв’язує їх палестинська проблема. Натомість єврейський народ, представники якого зробили велику послугу комуністичній ідеології, потрапив у велику неласку і поставлений у ворожу позицію до комуністичного блоку.

Звичайно, аналізуючи історичні звороти, ми повинні враховувати, що часто вони подібні до припливу і відпливу, і що поспішний висновок тільки затуманює правду.

Гог, як видно, зіграє важливу роль у планах Армагеддонської війни. Керівник великої і потужної країни, він займе ключеве становище в організації та озброєнні всіх союзних військ. Тому говориться у пророцтві про Гога: “Приготуйся, і приготуй собі ти

все зборище твоє, зібрані при тобі, і будеш для них сторожею. По багатьох днях ти будеш потрібний, у кінці років прийдеш до краю... на Ізраїлеві гори” (Єзек. 38:7-8). З його наказу приведена буде в рух небачена досі за своєю громіздкістю воєнна машина. Полчища за полчищами, старанно витренувані, озброєні за останнім словом техніки, керовані одним планом, продемонструють блискавичність операції. Моторизовані колони займуть стратегічно важливі пункти. Водні шляхи борознитимуть великі і малі військові флотилії. У повітрі стоятиме оглушливий гуркіт швидкісних літаків. Близький Схід перетвориться на військовий мурашник: “І вийдеш, прийдеш як буря, будеш як хмара, щоб покорити землю, ти та всі відділи твої, та численні народи з тобою” (Єзек. 38:9). Кожен клапот Палестини стане однією великою мішенню. Тут об’єднаються всі сили людські і сатанинські в особі змія, звірини та неправдивого пророка. Ізраїльтяни відчують себе найнещасливішим народом світу. По-перше, почуття ганьби за своє духовне засліплення, яке привело до того, що потрапили до обману антихриста і визнали його своїм визволителем. По-друге, гнітитиме історична помилка, що допустили розп’яття на Голгофі справжнього Божого Помазанця. По-третє, цілковита безрадність під ударами караючого бича, допущеного у вигляді нестерпних сатанинських сил. Обложений Єрусалим впаде до рук ворожих, і горе народу збільшуватиметься з кожним днем (Зах. 14:2). Справдиться передречення Христа: “Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде” (Матв. 24:21).

Оцінюючи співвідношення сил, у таборі нападника веселе бенкетування та приготування до гучного відзначення перемоги. За галасом веселощів не почує він голосу ангела, що закличе всіх птахів, щоб зібралися вони на інший, призначений для них бенкет: “Ходіть, — і зберіться на велику Божу вечерю, щоб ви їли

тіла царів, і тіла тисячників, і тіла сильних, і тіла ко-ней, і тих, хто сидить на них, і тіла всіх вільних і рабів, і малих, і великих” (Об’яв. 19:17-18).

Щаслива Церква Христова, яку Господь збереже від цього важкого пережиття, бо забере її до Себе перед початком великого горя, за Його благословенною обітницею: “А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробовування, що має прийти на увесь світ, щоб випробувати мешканців землі” (Об’яв. 3:10). Щасливі віддані і вірні Господу, сто сорок чотири тисячі, які не підпадуть під вплив відступного віку, бо Господь заховає їх від люті антихриста у приготовленому для них сховищі” (Об’яв. 14:1-5). Блаженні ті, які в обставинах безвихідного Армагеддонського оточення звернуться за каяттям і благанням рятунку до Господа. Господь почує їх.

У самий розпал бойового настрою яскраве світло, наче від спалаху багатьох блискавок, осяє від краю до краю похмурний небосхил. І в цьому дивному світлі всі побачать славне з’явлення Сина Божого. Він ітимає з неба не один, а з великою небесною потугою: “І побачив я небо відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто на ньому сидів, зветься Вірний і Правдивий, і Він справедливо судить і воює. Очі Його — немов полум’я огняне, а на голові Його — багато вінців. Він ім’я мав написане, якого не знає ніхто, тільки Він Сам. І зодягнений був у шату, покрашену кров’ю. А Йому на ім’я: Слово Боже. А війська небесні, зодягнені в білий та чистий віссон, їхали вслід за Ним на білих конях. А з Його уст виходив гострий меч, щоб ним бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом, і Він буде топтати чавило вина лютого гніву Бога Вседержителя! І Він має на шаті й на стегнах Своїх написане ймення: “Цар над царями, і Господь над панами” (Об’яв. 19:11-16).

Це буде другий прихід Господа Ісуса Христа на землю, як Він заповів у часі Свого першого приходу: “І побачать тоді Сина Людського, що йтимає на хма-

рах із силою й великою славою!" (Лук. 21:27). Той, Хто колись тихо вознісся на небо на очах невеликої горстки вірних, зійде на це ж місце на очах багатьох і в шані всесвітнього Володаря: "І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зо Сходу" (Зах. 14:4). Як у давнину сколихнулась і диміла під ногами Господніми гора Сінай, так від слави Христа затремтить і роздвоїться Оливна гора.

Момент, що його чекав диявол від часу своєї першої поразки, момент, аби бунт проти Бога перенести з людського серця на простори долини Мегіддо, наступив. За наказом антихриста в долині Мегіддо залунає бойовий клич: "І я побачив звірину, і земних царів, і війська їхні, зібрані, щоб учинити війну з Тим, Хто сидить на коні, та з військом Його" (Об'яв. 19:19).

Але година богопротивника вибила. Історія реєструє його останні дії. Бог підвів підсумок злу і постановив закрити його рахунок. Настала пора очистити світ від зла: "І схоплена була звірина, а з нею неправдивий пророк, що ознаки чинив перед нею, що ними звів тих, хто знамено звірини прийняв і поклонився був образіві її. Обое вони були вкинені живими до огняного озера, що сіркою горіло" (Об'яв. 19:20). Настала пора зібрати дозрілий кукіль. "А решта побита була мечем Того, Хто сидів на коні, що виходив із уст Його. І все птаство наїлося їхніми трупами" (Об'яв. 19:21). Сильний і нещадний удар Господнього меча для тих, хто зігнував благодать Божу і зневажив викуплюючу кров заповіді: "А оце рана, що нею поранить Господь усі народи, хто піде війною на Єрусалим: згниє тіло його, хоч він на ногах своїх буде стояти, і очі йому погниють в своїх ямках, і язик його погниє в своїх устах. І станеться в день той, між ними настане велике збентеження, — і схопить один руку одного, і підійметься рука його понад руку свого ближнього" (Зах. 14:12-13). Сім місяців будуть ховати трупи, щоб очистити землю, і сім років будуть ви-

користувати трофеї для домашнього вжитку (Єзек. 39:9-12).

Такий безславний епілог Армагеддонської авантюри відступників. Порохом підуть усі військові винаходи та мільярдні видатки на них. Тяжким банкрутством закінчить свою історію людська грішна цивілізація.

Тоді ап. Іван побачив одного сильного ангела, що сховався з неба. У руках він тримав ключа від безодні та міцні кайдани. І схопив ангел змія, “вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв’язав його на тисячу років, — та й кинув його до безодні, і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років. А по цьому він розв’язаний буде на короткий час” (Об’яв. 20:1-3).

Дяка Богу, зло — тимчасове. Хоча б які великі хвилі воно підіймало на нашому життєвому морі, всі вони стихнуть за всевладним наказом Христа: замовкни, перестань! Майбутнє не належить злу. За туманною пеленою зла просвічується світло Царства Божого, про яке ми щоденно просимо в молитві: “Нехай прийде Царство Твоє”.

Тисячолітнє Царство

“І того часу на небі з’явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою”.

Матв. 24:30.

Царство зла впало. Супротивник добра ізольований. Земля очистилась від легіонів злочинних сил. Бурі і лиховії відійшли в минуле. Всі людські системи, всі політичні, соціальні та економічні експерименти, що не витримали проби правди, скасовані. Велетенський бовван з Навуходонорового сну, що символізував собою історію народів, лежить в уламках від могутнього удару Каменя.

Настала нова епоха в історії людства. Все на землі приводиться до належного йому порядку. Все спрямовується до свого вищого призначення: Царства Божого.

Дивною ввійде в життя ця епоха, бо характерною особливістю її буде відсутність зла. Буде проходити вона у відбудові та перебудові не тільки всього людського ладу, але і всієї, доведеної злом до хаотичного стану, природи. Та найславнішою і найчудовішою подією цієї епохи буде особиста присутність на

землі Господа Ісуса Христа. “Цар над царями, і Господь над панами” займе належне Йому місце на землі, щоб вернути їй втрачений порядок та виявити особисте піклування долею її мешканців.

Як після лютої, гальмуючої життя, зими настає радісно пробуджуюча все послухе весна, повертає зубожілій землі її барвистий одяг, наповняє повітря гомінливим пташиним різноголоссям, підбадьорює, захоплює скрізь і кожного, так у звільненому від зла і гріха світі настане дивна весна народів, привітно і тепло засяє над ним Сонце Правди, оживить і окрилить кожную людську душу, і викличе повсюдний проріст добра.

Те, чого люди, стомлені розбратом, бажають за нашого часу, чого не досягнули в минулих віках, і чого ніколи не здобути їм власними силами, а саме: миру, правди, достатку та у повному розумінні щастя, буде досягнуто при божественному царюванні Христа.

Життя розпочнеться цілковитим оновленням самої людини. Звільниться від довголітнього заглушення сумління, і кожна душа почує його могутній і щирий голос. Гостро усвідомляться допущені хиби та потреба негайного виправлення. Зм'якне жорстокість серця, і відізветься воно ніжними та щирими тонами. Відчується спрага шляхетного і чистого життя, та з'явиться туга за втраченим високим ідеалом. Покаяння нестримним очищуючим потоком потече від душі до душі, від народу до народу, до всіх закутків землі, почавши від Єрусалиму: “І будуть дивитись на Того, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситись за однимцем, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем” (Зах. 12:10). Загальне визнання і належна пошана зустрінуть Христа, і кожен язик висловить свою радість Його безмежною добротою (Фил. 2:11). Проїшовши кошмарний досвід улаштування життя без Бога, народи вітатимуть ентузіастично світлий ранок Господнього дня.

Під творчою Господньою рукою перетворювати-муться в дійсність пророчі обітниці, що протягом тисячоліть приковували увагу дослідників Біблії, і стане кожному зрозумілим їхній глибокий зміст.

Як Князь миру, Господь Ісус Христос установить повсюдний спокій і безпеку. Народи і країни силкувались та досі силкуються укласти “вічний мир”. І не можна не дати кредиту цим силкуванням. Скликаються світові конгреси миру, створюються різного масштабу організації миру, осуджуються агресори, проголошуються обнадіюючі плани миру, а відстань до миру все збільшується. Одна справа говорити про мир, а зовсім інша — бути людьми миру. Що інше підписувати пакти про ненапад, а що інше — озброюватися і планувати війну. Не тільки політики, а й релігійні служителі миру не завжди вміщують його широкий зміст. Не вміщує його немирне людське серце. І під аналізом Божої справедливости знайдено причину цих людських мирних невдач: “Дороги миру вони не пізнали!” (Рим. 3:17).

Царство Боже пророчі обітниці представляють царством справжнього миру. Не знайдеться в ньому місця для ворожнечі, ненависти та інших рис Каїнового характеру. Мир у людських серцях, мир у родинах, мир між народами. Досить кривди, досить боротьби, досить крові та сліз! Усі руки, усі засоби на мирні цілі та на спільне добро: “Вони перекують свої мечі на рала, а списи свої на серпи. Народ на народ не буде меча підіймати, і не вчитимуться більше воювати” (Іс. 2:4). Ні заколотів, ні безладдя, ні революцій, бо Господь дасть людям більше, ніж будуть вони потребувати і бажати. Збудеться тоді чудова ангельська різдвяна пісня: “Слава Богу на висоті, на землі мир, у людях добра воля!” (Лук. 2:14).

Благословення миру просякне і тваринний світ. Адже зло не проминуло зробити свій відтиск і на поведінці тварин. І тваринний світ терпить загальну не-

долю та чекає часу свого звільнення: “Бо чекання створіння очікує з’явлення синів Божих, бо створіння покорилося марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих. Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі” (Рим. 8:19-22). Зміниться шкідлива і кровожерна природа небезпечних і хижих створінь. Як колись у райських умовах, вони доповнюватимуть загальну гармонію: “І замешкає вовк із вівцею, і буде лежати пантера з козлям, і будуть разом телятко й левчук, та теля відгодоване, а дитина мала їх водитиме! А корова й ведмідь будуть пастися разом, разом будуть лежати їхні діти, і лев буде їсти соломку, немов та худоба! І буде бавитися немовлятко над діркою гада, і відняте від перс дитинча простягне свою руку над нору гадюки, — не вчинить лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі” (Іс. 11:6-9).

Виходить, вживаючи слово “мир”, ми надто звузили його значення, тоді як у Бога обіймає воно не тільки стан примирення та припинення збройного конфлікту, але цілий комплекс життя.

Правда, яку щиро шукали і якої цурались, яку глибоко шанували і яку тяжко зневажали, якою захоплювались і яку безсоромно фальшували, до якої самопосвятно тягнулись і яку щоденно безжалісно розпинали, — правда з’явиться у своїй первісній красі і стане коштовною оздобою людської мови та поведінки. Ісус Христос, як втілення самої правди, не дозволить жодної несправедливості чи обману. Не втримаються неправдомовці, що перекручували факти, отруювали атмосферу добрих взаємин, бо лукавий язик утнеться (Прип. 10:31). Голос правди вирішуватиме у щоденних справах. Господь “не на погляд очей Своїх буде судити, і не на послух ушей Своїх буде рішати, але буде судити убогих за правдою, і правосуддя чинитиме слушно сумирним землі” (Іс. 11:3-4). Пилатове пи-

тання: “Що є правда?”, на яке наш розум мудрує різні варіанти відповіді, стане зрозумілим, коли правда установиться еталоном життя, і коли праведність відрегулює людські розладнані характерні якості.

Як неприємний осадок минулого, згадуватимуться утиски і визискування слабшого сильнішим, бо ніхто не зазіхатиме на спокійне життя свого ближнього, ні не побажає кривди його: “І доми побудують, і мешкати будуть, і засадять вони виноградники, і будуть їхній плід споживати. Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні бо народу Мого — як дні дерева, і вибранці Мої заживуть чин своїх рук” (Іс. 65:21-22). Псалмист передав це торжество духовної і соціальної зрілості перлинним афоризмом: “Милість та правда спіткаються, справедливість та мир поцілюються” (Псал. 84:11).

У природі, доведеній до розладу безконтрольним людським втручанням та катастрофами часу тяжкого горя, знайдуть не менш дивні зміни. Завдяки творчій Господній перебудові світність сонця, а з ним і місяця, м’яко посиляться, що благодійно позначиться на кліматичних умовах планети: “І світло місяця стане, немов світло сонця, світло ж сонця усеремеро буде ясніше, як сімох днів” (Іс. 30:26). Розв’яжеться проблема чистих водних ресурсів, а з нею прийде оздоровлення цілої екологічної системи: “Звеселиться пустиня та пуща, і радітиме степ, і зацвіте, мов троянда... бо води в пустині заб’ють джерелом, а потоки в степу! І місце сухе стане ставом, а спрагнений край збірником вод джерельних” (Іс. 35:1, 6, 7). Відновиться родючість полів і садів. Наповняться спорожнілі стодоли та комори всіляким добром: “Ось дні настануть, говорить Господь, і орач із женцем зустрінеться, а топтач винограду — із сіячем, і гори закрапають виноградним соком, а всі взгір’я добром потечуть” (Амос. 9:13).

Злидні і нестатки—хто знатиме тоді про них? Різні партії будували свою кар’єру на гаслах соціальної

справедливості. Ідеалісти широко мріяли про неї. Але рана нерівності залишилась непосильною для людських uzдоровлювачів. Ідея Доброго самарянина належить Христу, початок практичного підходу до соціального питання належить християнству, і благословенний навіки Христос доведе справу щирого і рівного піклування всіма до задовільного кінця. Ні нужди, ні нужденних, ні вбогости, ні вбогих, ні голоду, ні голодних більше не буде. До кожної хати завітають в однаковій мірі достаток і задоволення.

І, певна річ, здоров'я. Тільки захворівши, довідуємося про справжню його вартість. Побачивши зблизька фізичний дефект, розуміємо суть втрати. Тільки знаючи руйнівну дію нечистого життя, переконаємось, як багатенно завинила людина перед власним фізичним станом. У Тисячолітньому Царстві життя вирівняється і внормується. І людське здоров'я буде предметом уважної опіки найкращого Лікаря, про чудодійну, вздоровлюючу силу Якого так яскраво оповідає Свята Євангелія. Зникнуть пошесті та тяжкі невиліковні хвороби: "І не скаже мешканець: "Я хворий" (Іс. 33:24). Не буде більше калік, знівечених та інших фізично дефектних: "Тоді-то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик" (Іс. 35:5-6). Навіть культивуватимуться дерева, листя яких буде мати цілющу властивість: "А над потоком виросте на його березі з цього й з того боку всяке дерево їстівне; не опадє його листя і не перестанє плід його, — кожного місяця буде давати переплоди, бо вода його — вона зо святині виходить, і буде плід його на їжу, а його листя на лік" (Єзек. 47:12).

За межею умов теперішнього лежить біблійна мозаїка нового світового порядку, особливо коли додати до нього незмірне багатство духовних радощів, що їх мають на увазі пророчі обітницї. Ап. Павло, який мав нагоду тільки побіжно глянути на вищий порядок

речей, міг захоплено сказати: “Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій” (Рим. 14:17).

Радість присутності Христа, до Якого наблизиться кожне струджене та обтяжене серце, і любов'ю Якого буде огорнене, зогріте та заспокоєне.

Радість воскресіння останніх мучеників, що в часі тяжкого антихристового переслідування героїчно пронесли свою вірність Богові та пішли на мученичу смерть за Господні ідеали: “І бачив я престоли та тих, хто сидів на них, — і суд їм був даний, — і душі святих за свідчення про Ісуса й за Слово Боже, які не вклонились звірині, ані образів її, і не прийняли знамена на чола свої та на руку свою. І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років” (Об'яв. 20:34).

Радість пізнання Господа та всієї духовної дійсності, що захопить могутньою течією всі народи: “Бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває!” (Іс. 11:9). Віру справедливо називають вищим знанням, бо через неї пролягає процес прогресу всього пізнання.

Ради обітниць Старого Заповіту Бог виявить Свою милість до Свого давнього народу. Збудиться Ізраїль від своєї духовної заскнілості і всім серцем шукатиме можливості загладити свою історичну тяжку провину: “Довгий час сини Ізраїля сидітимуть самотніми без царя й без князя, без жертви й без пам'ятника, без ефоду й без терафів. Потім сини Ізраїля повернуться й шукатимуть Господа, Бога свого, й Давида, царя свого; і, тремтівши, прийдуть до Господа й до Його доброти — наприкінці днів” (Осія 3:4-5). Історія Йосипа та його зрадливих братів, відкриття його братам при другій зустрічі з ними та милостиве прощення їхньої провини є пророчим прообразом взаємин Христа та ізраїльського народу. Коли Христос прийде на землю вдруге, Він відкриється Своему невідячому племені, і воно благоговійно Його зустрине

та врочисто привітає: “Благословенний, Хто йде у Господнє ім'я” (Матв. 23:39).

Духом Своїм огорне Господь усі народи. Всі почують дорогоцінну правду Євангелії. Всі побачать сяйне обличчя Спасителя. Очищуючим купелем виявиться для них благодатний дар спасіння: “Тоді уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3:9). Навіть на дзвониках у коней буде написано: “Посвячене Господеві” (Зах. 14:20). Збудуться заповітні слова Доброго Пастиря: “І буде отара одна й один Пастир!” (Ів. 10:16).

Славним буде Тисячолітнє Царство. Чудовим буде людське життя. Величним буде у Своїй благодаті Господь. Воля Божа буде і на землі, як на небі.

Не оповісти належно про благословення і блаженства цієї виняткової в історії епохи. Рамки людських думок надто тісні, щоб умістити картину, намальовану божественною рукою.

Кінець зла

“І як збирають кукіль, і палять в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх ангелів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, — і буде там плач і скрегіт зубів!”

Матв. 13:40-42.

Якими привілеями не відзначалося б Тисячолітнє Царство, проте форма його життя все ще не та, що поставлена кінцевою метою Божого плану спасіння. Адже воно обмежене роками. Вічність усе ще попереду. Скоріше, це тільки перехідний східець від тимчасового до вічного, від світу матеріального до світу духовного. І, здавалося б, природна річ, наступний крок мав би завершити людську зигзагоподібну історію мирним переходом до тихої вічної пристані. Аж не так за Вищим передбаченням.

До того, як прийде кінець часу і все підпорядкується правам вічності, над світом має ще пронестися остання потрясаюча буря. Станеться подія зовсім контрастна з логічним ходом нашого думання. Та записи Апокаліпсису безсумнівні і безперечні: “Коли ж скінчиться тисяча років, сатана буде випущений із в’язниці своєї” (Об’яв. 20:7).

І наш розум починає неспокійно битися між питаннями: Чому знову свобода злу? Чому не винесено вирок дияволу тоді, коли чинено суд і розправу над антихристом та неправдивим пророком? Чому саме тоді, коли все на землі приведено до належного порядку, коли зажили рани, спричинені попередніми тяжкими віками, такий несподіваний зворот подій?

До речі, Господь взагалі розсипав усюди щедро найрізноманітніші питання, і додав до них: “дослідіть” (Ів. 5:39). Бог створив камінь, а тесати його для будови храму належить до справ людини. У процесі такого дослідження відкриваються важливі істини, недоступні для поверхового огляду. У даному випадку велика лекція про суть зла, що не перестає хвилювати допитливий людський розум.

Передо мною література, що силкується дати власні коментарі на цю тему. Дивно, до чого можуть привести людські самовиводи, коли вони не оперті на Божому об’явленні.

Якийсь час тому в Італії вийшла книжка під заголовком “Диявол”. Можливо, ніхто б її не помітив, якби автором її не був відомий католицький письменник, заслужений історик і філософ Джіованні Папіні.

Що бажав висловити вголос цей безсумнівно щирий християнин? Якщо звести всю книгу до головної думки, то за нею виходить, що диявол буде покараний перебуванням в аду тільки “до кінця часу”. Після цього співчутливий Бог, через виключно до нього милість, милосердно прийме його в небесні оселі. На негативну реакцію на книжку з боку відповідальних чинників Ватикану автор міг тільки відповісти: “Я був зобов’язаний згори так поступити, — я не міг інакше...”

Остаточне злагодження між добром і злом виривається з-під пера і в автора статті “Зоряниця, син зірниці”. За його переконанням, колись світлоносний ангел, що пізніше, через гріховність, став дияволом, не тільки повернеться до втраченого ним становища, але

досягне стану світлішого: “Очевидно, ім'я Зоряниця, син зірниць, залишене йому не на глузування, а з надією на повернення його в сім'ю ангелів світла. І з неба він скинений не на математичну нескінченність часу, а до “закінчення віку” — теперішнього еону. І, падаючи з неба, він падає не як чорна хмара і не як підстрелена ворона, а як блискавка, бо за природою і за задумом Божим про нього, він світлий і колись — наприкінці світової історії — знову стане не просто світлим, а світлішим”.

Послідовники сатанізму визнають диявола своїм безспірним авторитетом. За їхнім повір'ям, сатана для них є “символ особистого спасителя, який займається справами земними, тілесними та почуттєвими. Бог існує як всевітня сила, зрівноважуюча сила у природі, проте надто безособова, щоб безпосередньо піклуватися нашим життям чи смертю. Син, як Ісус, піклується духовним аспектом, а диявол дбає за тілесну сторону людини”. До послуг сатаністів видано спеціальний посібник під назвою: “Сатанинська біблія”.

Поширюється і в інших формах шанування сатани з якимсь сподіванням, що у кінці всього світової справи обернуться на його користь.

Але всі подібні умовиводи без найменшого певного опертя. Під ними тільки сипучий пустельний пісок, що його вітер переносить щоденно за своєю примхою з місця на місце. Все це матеріал із складу відомого власника, що “прикидається ангелом світла”, розрахований на те, аби звести, “коли б можна, і вибраних” (Матв. 24:24). Розмінювати свою віру на таку дешевину і недоладно, і грішно, і згубно.

Відкладений суд над дияволом, його тисячолітне ув'язнення та звільнення на короткий час зовсім не пов'язані з будь-яким його авторитетом чи впливовою силою. Скоріше, вони мають підкреслити справедливість Божу та зокрема підтвердити той факт, що не може “дерево зле плодів добрих родити” (Матв. 7:18).

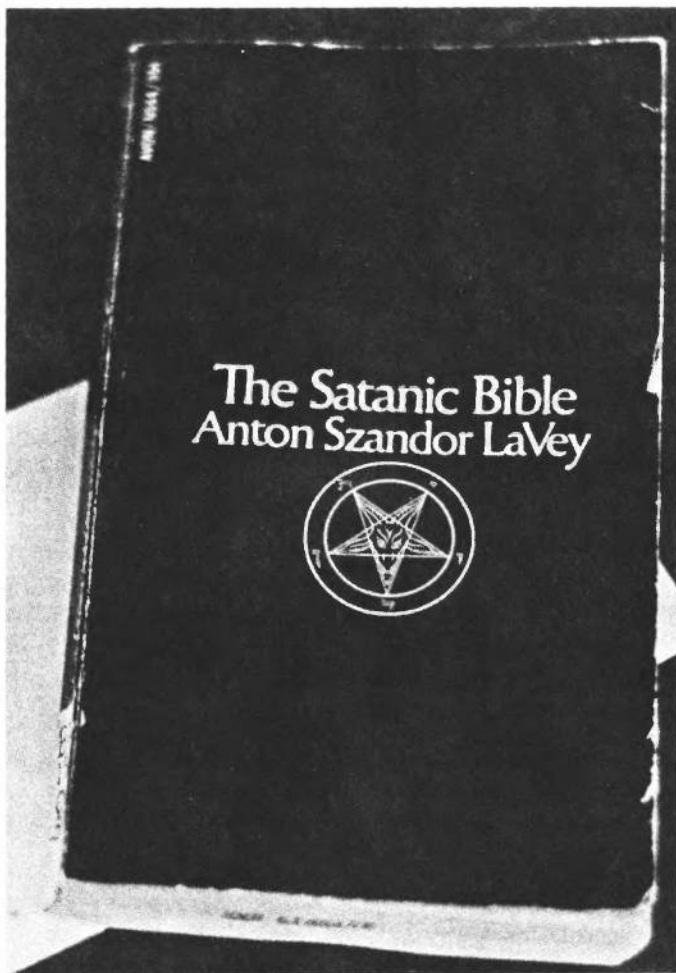
Той, хто свідомо і зухвало стає на дорогу богоспротиву, спалює за собою всі містки, тобто руйнує в собі всі завдатки до виправлення. Наприклад, два учні, Юда і Петро, тяжко зрадили свого доброго Вчителя. Перший із них, як відомо, безславно загинув, а другий, навпаки, звершив із честю славне апостольське служіння. Справа в тому, що перший злісно і хитро планував зраду, тоді як другий потрапив до її тенет проти власного переконання і волі.

Ув'язнення диявола нічого не навчило його. Зіпсутий і злий його характер підогрівався люттю, палав жаданням помсти, і чекав тільки відповідної для цього нагоди. Хоч він знав, що задумам його ніколи не збутись, але зло і лютість узяли верх над його розумом, і допровадили до стану неконтрольної розбурханої стихії. Опинившись на волі, він вихром вривається до тихого і мирного життя, вносить замішання та викликає заколот серед народів: "І вийде він зводити народи, що вони на чотирьох краях землі Гога й Магога, щоб зібрати їх до бою, а число їхнє — як морський пісок" (Об'яв. 20:8).

І перед нами знову питання: В чому причина, що з-поміж людей, які пережили рясноту благословень Тисячолітнього Царства, можуть знайтися такі, що підпадуть під вплив диявола та навіть підуть з ним на його чорну угоду?

Власне, тут показана вся трагічна суть гріха, яка не завжди досягає нашої уваги.

Гріх є щось страхітливіше від тієї оболонки, якою ми традиційно його обволікаємо. Якби гріх дорівнював, скажімо, якомусь невразливому вибрикові, що властивий вродженій жвавості, чи пустотливому порушенню правила, що належить до слабости кожного характеру, чи звичайній балакучості, що ввійшла у приказку: "Язик без костей", чи чомусь такому, що приходить і відходить безслідно, ми не чули б тоді суворі Божої перестороги, на небі не прийшло б до рі-

“Сатанинська біблія”.

шення про прихід на землю Спасителя, не було б потреби у духовному відродженні. Жах гріха саме полягає в тому, що він глибоко і болюче входить у життя, спотворює весь розумний зміст його, та діє в ньому безконтрольно і самочинно.

Для ілюстрації візьмемо дані генетики, біологічної науки про спадковість і мінливість організмів. Народна мудрість давно вже висловила те, чим тепер зайнята генетика: “Яке дерево, такий клин, який батько, такий син”. Здоров’я та характерні риси людини визначаються задовго до її народження. Зумовлені вони тим, що успадкувала вона від своїх близьких і далеких предків. Доведено, що успадковуються не тільки зовнішні ознаки (форма обличчя, колір очей, волосся), а й група крові, особливості обміну речовин, імунологічні засоби захисту та багато іншого. Спадково передається хист до музики, живопису і т. п. Спадково передаються характерні риси. Передаватися можуть не тільки сприятливі, а й несприятливі для організму людини ознаки, не тільки позитивні, а й негативні характерні риси. Здорові батьки передають своїм дітям ознаки сприятливі, а хворі батьки передають ознаки несприятливі. Чесні батьки передають якості добрі, а нечесні — погані.

Цей закон діє і в духовній області. Є діти Божі, і є діти диявола (Ів. 9:44). Одні і другі набувають якості по своїй спадковій лінії. Ап. Іван, знавець глибин духовного життя, пише: “Діточки, — хай ніхто вас не зводить! Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він! Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку” (1 Ів. 3:7-8).

Спасіння, звершене для роду людського Сином Божим, саме полягає в тому, що кожному грішникові дана можливість звільнитися від усіх гріховних рис і якостей, успадкованих від диявола.

Коли грішник усвідомить свій гріховний стан і навернеться до Бога, тоді відбувається дивний процес

очищення всієї нечистої спадковості кров'ю Спасителя, пролитою на хресті Голгофи: “Кров Ісуса Христа, Його (Божого) Сина, очищує нас від усякого гріха” (1 Ів. 1:7). Людина стає вільною від усіх гріховних завдатків, від усіх нечистих пожадливоростей і нахилів, а з ними і від влади того, хто через них робить людське життя нещасним: “Дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світлі, що визволив нас із влади темряви й переставив до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів” (Кол. 1:12-14). Для вільної людини розкривається тоді нове, чисте, пахуче небом життя.

Коли ж грішник застається у злі, тоді в зло обертається все його життя і смерть, тоді зло залишає він у спадщину своїм нащадкам. Небезпека гріха полягає не тільки в тому, що він губить самого грішника, а й що тяжко вдаряє по безвинному поколінню грішника через спадковість.

Звідси стає нам яснішим, яким чином гріх може притаїтися в людських серцях протягом цілого періоду Тисячолітнього Царства. Хоч сам спричинник зла буде позбавлений свободи дії, хоч сіяння зла на землі припинено, хоч нові порядки коректно дотримуються, проте не в усіх характерах стерті спадкові гріховні сліди. В якійсь мірі насіння кукілю перенесеться спадково на очищений ґрунт. Очевидно, через малолітнє покоління, яке в момент Господнього приходу не розумітиме свого стану і не усвідомлюватиме потребу виправлення. Але прорости воно не зможе, бо з ізоляцією диявола не матиме сприятливих умов для свого проросту.

Отже, причиною, що Тисячолітнє Царство не з'єднає мирним переходом з вічністю, є той прихований ще у людських серцях гріх, якого Бог не може допустити до Свого Небесного Царства: “І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й

неправду” (Об’яв. 21:27). Гріх має бути викритий до кінця, кукіль має бути зібраний до останньої зернини. Для цього необхідно ще раз допустити умови, при яких уся нечисть глибин сатанинських сплила б наверх. Потрібне коротке звільнення диявола, щоб усе гріховне, притаєне в душах, вийшло назовні.

І вийде диявол зводити народи. Певна річ, туди, на землі Гога і Магога, де колись старанно сів зерно атеїзму, спрямує він найперш свої кроки. Там шукатиме їхнього проросту. І хто в добрі щасливого тисячоліття жив тільки “самим хлібом”, хто із зміною нового порядку не пережив зміни власного життя, той не уникне сатанинської пастки. Пригадаймо апостольську пересторогу: “Любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду” (2 Сол. 2:10-12). Під впливом бунтівливого духу диявола той стане в ряди з тими, що “вийшли вони на ширину землі, і оточили табір святих та улюблене місто” (Об’яв. 20:9). Тут зберуться з усіх кінців землі рештки зла. Тут і прийде його заслужена розв’язка: “І зійшов огонь з неба, — і пожер їх”. Це буде останнє жниво зла, як пояснив Христос у притчі про кукіль: “І як збирають кукіль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх ангелів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, — буде там плач і скрегіт зубів!” (Матв. 13:40-42).

Ні, Господь у Святому Письмі не залишив найменшої підстави для думки, ніби диявол та всі його богопротивники можуть розраховувати на перерішення їхньої вічної участі. Тим більш небезпечним є самообман, нібито потужність диявола може змусити до компромісу між добром і злом.

За всю історію диявола не віднайдено у його злому серці ні найменшої одробини добра: “Він був душо-

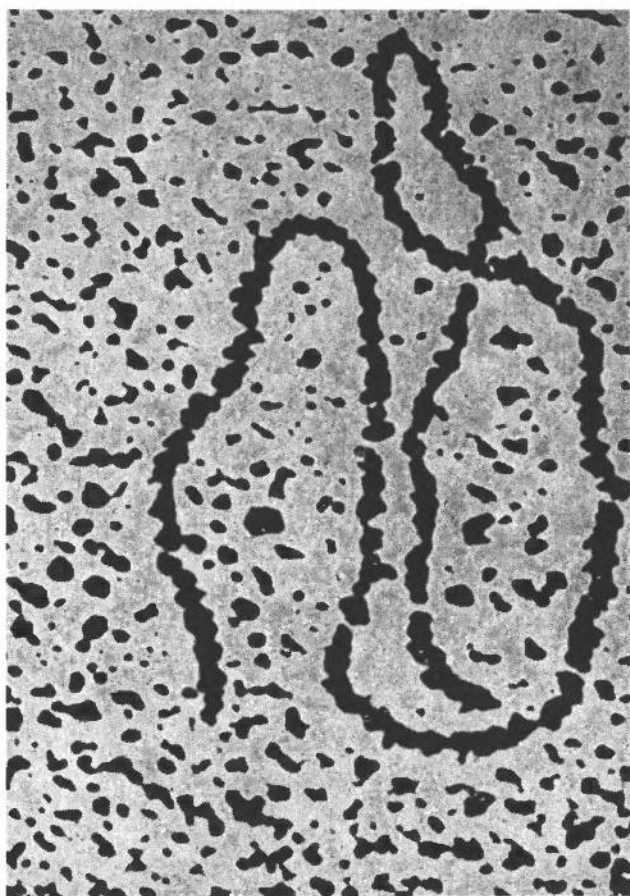
губ споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, — бо він неправдомовець і батько неправди” (Ів. 8:44). Не віднайдено у його характері ні найменшої риси, що вказувала б на можливість виправлення. І Милість і Правда прийшли до єдиного рішення: закінчити злу історію беззаконника: “А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки” (Об’яв. 20:10).

Книга життя

“Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд учинити над усіма, і винуватити всіх безбожних за всі вчинки безбожності їхньої, що безбожно накоїли, та за всі жорстокі слова, що їх говорили на Нього безбожні грішники”.

Юди 14-15.

Окремий ген — одиниця спадковості, визначаюча синтез одного індивідуального білка в клітині. Виділений з ДНК бактерії.
Електронна мікрофотографія. Побільшено в 100 000 разів.

Коли прийде до кінця останній акт драми диявола і завіса справедливості спуститься назавжди між ним і світом, тоді настане час для останнього відділення непримиренних протилежностей — добра і зла.

Наука Святого Письма вияснює, що історія має не тільки мету, але також і кінець; що Бог є не тільки милосердний, але також і справедливий; що людина має не тільки свободну волю, але також і відповідальна за свої вчинки. Ті, що не могли бути переконані жодними зусиллями добра, щоб їм відійти від зла, чие жорстоке серце не поступилося перед благодаттю Божою, щоб йому прийняти жертвенний дар спасіння, покликані будуть на останній суд.

У сильних і потрясаючих виразах Святе Письмо описує цей процес: “І я бачив престола великого білого, і Того, Хто на ньому сидів, що від лица Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлося. І бачив

я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть, і ад дали мертвих, що в них, — і суджено їх згідно з їхніми вчинками. Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, — озеро огняне. А хто не знайшовся записаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне” (Об’яв. 20:11-15).

Божа правда довго дозволяла говорити людям, говорити грішникам. Тепер же буде говорити вона. Останнє слово належить їй. Воно буде словом правосуддя, словом правдивого Судді.

Хоч на судовому престолі сидітиме добрий Бог, але людина, яка вбирала в себе зло і зневажала заповіді добра, не здатна до життя в Царстві Добра. Кожна ідея, якій людина присвячує своє життя, повинна пов’язуватися з ідеєю добра. Особливі покликання, отримані здібності чи то в області науки, мистецтва, політики, чи то у громадському або особистому житті, ніколи не повинні виступати на загальнолюдську шкоду. Вартості моралі і цілі духа ніколи не повинні втрачати першорядного значення. Та не так є в житті грішників. Вони нагадують собою суддю, “що Бога не боявся, і людей не соромився”. Їм подобається стиль життя багача бенкетника, де праведний Лазар збирав би кришки, що падають з їхнього столу. Для них життя не дар, не доручений талант, який треба розумно пустити в обіг, а шабаш веселої компанії. Авторитет Бога та Його закону не для них, бо вони мають власний погляд, у них власне право та власні порядки.

Тому Найвищий Суддя зажадає їхнього скликання, щоб особисто розглянути справу кожного. При цьому станеться друге воскресіння, чи, як Христос назвав його, воскресіння суду. Стоять вони перед Богом, як підсудні, обвинувачувані згідно з їхніми вчинками, записаними в книгах.

О, які тільки темні і страхітливі справи не видуть тоді на денне світло! Ап. Павло перестерігає: “Прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець” (1 Кор. 4:5). Увесь бруд низького, прихованого життя спливе тоді наверх. Відкриються морем крові, сліз і незмірного горя всі злочини грішників. Здригнеться та жахнеться світ потворними формами зла, і кожна крапля крові, кожна сльоза і кожен вимушений стогін вимагатимуть справедливості. Кожне фальшиве і неприємне слово, що опоганило мислення та уста, буде кричати голосним докором: “Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!” (Матв. 12:36).

Розгорнуті книги розкажуть про всі думки, слова і вчинки. При слові “книги” ми маємо на увазі не тільки записи, що ведуться на небі, а й записи, що ведуться на землі в людському щоденному житті. А записи ці, з передреченим побільшанням знання, ми з кожним роком вчимося все краще читати.

Тепер достеменно відомо, що поруч з історичними записами ведуться ще записи людського духовного життя. Якщо не всім історичним працям судилося пережити їхніх авторів, то записи духовного характеру перетривали віки і продовжують зберігатися в наших словах, ділах, почуттях.

Відходить із землі окрема людина, змінюються покоління людей, припадають курявою віків сліди існування давніх народів, але не знищуються наслідки їхнього духовного життя. Колись чиясь ласкаве слово, що вперше порушило атмосферу планети, висловлена радість, відчута любов, перше душевне хвилювання, що відбилося на обличчі при зустрічі з першим свідомим злом, тремтливо повисла на повіках перша сльоза, — всі такі пережиття, на перший погляд перебіжні і малопомітні, в дійсності не загубились і не зникли безслідно в морі подій. Проходячи через людські серця

протягом віків, вони склались у могутню силу добра, чи зла, сприяють піднесенню, чи занепадові, несуть з собою благословення, чи прокляття.

Усі наші слова, чини, враження закарбовуються, фіксуються, записуються не на папері, не чорнилом, і читаються не у формі сухого тексту, а у формі сторінок живого документу. Досвідчений читач простежить тут цілий процес устремлінь та звивин, що ними проходило і проходить духовне життя на землі. У житті своїх сучасників побачить відбиток життя всіх попередніх поколінь. Те, що ми є тепер, по суті не продукт тільки нашого власного сформування, а й сполука експресій наших ближчих і далеких попередників. Те ж, що складається в нашому духовному житті, пізніше визначатиметься в житті нашого покоління.

Інша книга дивовижного способу записів — гени. Надзвичайно складні та вельми копіткі для розшифрування ці записи.

Ще не так давно радянські вчені писали в енциклопедії: “Ген — міфічна елементарна одиниця спадковості, приписувана морганістами живій природі... Природно, оголосити гени елементарними одиницями спадковості, а потім позбавити їх матеріальності — означає оголосити саму спадковість нематеріальною, надприродною, отже — непізнаванною”.

І ось цей “міфічний” ген за короткий відтинок часу здобув загальне визнання та став місцем приголомшуючих своєю масштабністю відкриттів. Віднайдено своєрідну чітку структуру, що її носить, не підозріваючи, в собі кожна людина. Хоч це ще початки, але дослідники вивідали вже чимало таємниць, щоб про них оповісти.

Наш організм, як відомо, складається з органів. Кожен орган складається з клітин, чітка взаємодія яких забезпечує нормальне функціонування цілого організму. Та водночас кожна клітина — це складна “фабрика”, в якій не тільки сконцентровані найрізно-

манітніші хімічні “виробництва”, а й здійснюється саморегулювання. Тут є свої “конвеєри”, що працюють з великою докладністю, перетворювачі енергії з високим коефіцієнтом корисної дії, свої “енергетичні центри”, “оператори”, “диспетчери”, лінії точного і надійного зв'язку. І все це зібране в мікроскопічній клітині, розміри якої всього-на-всього від 0,5 до 1,5 мікрона.

А скільки ж таких складних клітин у людському організмі? Ембріологи підраховали, що в момент народження організм дитини складається більш як з 200 мільярдів клітин.

У кожній клітині є два головних структурних і біохімічних компоненти — цитоплазма і ядро. В ядрі людської клітини є 46 хромосом. Хромосоми містять дезоксирибонуклеїнову кислоту (ДНК). Окремі відрізки ДНК, що контролюють специфічну біохімічну реакцію, дістали назву генів. Гени — найдрібніші одиниці спадковості. В комплексі хромосом їх вміщується близько 7 мільйонів. Розташовані вони в хромосомах у лінійному порядку і нагадують намисто, де кожна намистинка — один ген, який відповідає за певну ознаку організму. В генах запрограмовано, наприклад, особливості будови скелета, колір волосся, очей, форма голови, носа, вух, стан здоров'я, характерні риси, а також комплекс психічних та духовних реакцій, як спадкові ознаки батьків. Таким чином, у кожній клітині закодовано величезний запас генетичної інформації, в ній відбито минуле людини та своєрідні напрямні її майбутнього розвитку. Тут, так би мовити, зібрано родові архіви та плани.

Хтось слухаю притривав людину до книги. І автором написаного в ній сама ж людина. Що людина записує до цієї книги, те інші в ній читають, те на суді прочитає Бог.

На початку 1974 року в пресі появилася вістка, що знайдено можливість сконструювати телефотографічний прилад, з допомогою якого можна відтво-

ривати минулі події. Особливого успіху досягнуто в Італії групою професорів електроніки і фізики, очолюваною видатним знавцем електронної техніки монахом Пеллегріно Ернетті.

На чому ґрунтується цей винахід? На теорії, що магнітний пояс, який оперезує землю, створює магнітне поле у формі кільця навколо всієї нашої планети. Знаходиться це кільце на великій відстані від землі. На цьому магнітному кільцевому полі зафіксовані всі події людської історії від самого її початку і дотепер. Світлові та звукові хвилі, що йдуть від землі, перетворені в магнітному поясі в особливій формі енергію, тут, у цьому поясі, зберігаються протягом віків. Ці обставини дозволяють сконструйованим приладом сприймати світлові та звукові хвилі (у формі енергії магнітного пояса) минулих подій. Посилаючись на закон збереження енергії, винахідник стверджує, що світлові та звукові хвилі, збережені протягом віків у вигляді іншої форми енергії, дали йому можливість сконструювати “машину часу”, яка відтворює звуки і події минулого.

П. Ернетті продемонстрував ефективність свого винаходу, відтворивши перед одним із міланських професорів події (у звуках і зображеннях) часів давнього Єгипту, давньої Греції та давнього Риму.

У своїй книжці “Сліди минулої історії” П. Ернетті обіцяє так удосконалити “машину часу”, що вона зможе “на замовлення і бажання” відтворювати будь-яку подію минулого у звуках і зображеннях.

До речі, знавці “Центурій” Нострадамуса пригадують, що в одній із них (26-ій) оповідається, що між 1973 і 2000 роками появиться “великий предмет, з зображеннями речей і знаків, який показуватиме різні події минулої людської історії”.

Цілком можливо, що незадовго віднайдуться ще інші, чіткіші записи. При цьому ще виразніше підкреслиться правда Святого Письма, висловлена задов-

го до того, як знайдено самі речові докази: “І нема створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, — Йому дамо звіт” (Євр. 4:13).

Так ми, усе в нас і навколо нас на видноті всевидючого Бога. Бог дивиться на людську історію, на людське поводження, і перед обличчям Його, на небі і на землі, пишуться пам’ятні книги. І коли правда Божа постійно попереджує нас, щоб ми були обачні в наших думках, словах і ділах, то вона бажає оберезити нас перед тими наслідками, яких ми досі не вповні свідомі.

З-поміж усіх, представлених на суді книг, привертає увагу одна особлива книга — книга життя. Особливість її полягає в тому, що кожне ім’я, записане в ній, не підпадає останньому судові. І навпаки, сторінки цієї книги недоступні жодному імені, опоганеному гріхом, що вирішує їхню підсудність.

Хто ж тоді вони, благословенні в Господа, що вдостойлися великої ласки бути записаними в дивній книзі життя? Багатенно між ними таких, що належали колись до категорії грішників, що їхні життєві записи не відзначалися чистістю. Та почувши про відкриту дорогу спасіння, вони щиросердо прийшли до Спасителя, і їхні провини покрила Його заступницька жертва, а Його пробита на хресті рука записала їхні імена до книги життя. В цьому суть тріумфу спасіння: “Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадкують Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п’яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадкують вони! І такими були дехто з вас, але ви обмились, але освятились, але виправдались іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога” (1 Кор. 6:9-11).

По пильному і справедливому перегляді записів та справ підсудних вищий вирок увійде в законну силу і невідкладно буде виконаний: “А хто не знайшовся за-

писаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне” (Об’яв. 20:15).

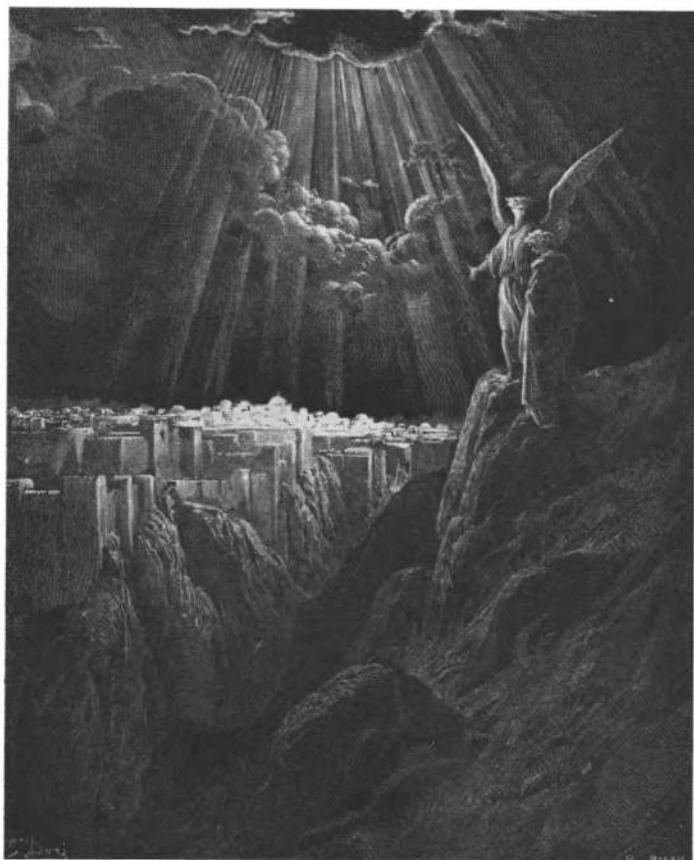
Думка про останній і безапеляційний суд — думка важка і страшна. Вічна смерть після смерти, вічно незаспокоєні докори сумління, вічний морок безнадійності, де все порожньо, все ніщо, — справді перспектива безрадісна і безутішна. Проте це єдиний кардинальний захід, за допомогою якого усунеться в світі дисгармонія, викликана злом, та затріумфують назавжди добро і праведність, що лежать в основі заснування світу.

Више Буття

“Але за Його обітницею ми чекаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває”.

2 Петра 3:13.

“І я, Іван, бачив місто святе”.
Об’яв. 21:2.

Останній суд буде завершуючим циклом ходу земної історії людства. Хвилі і піна бурхливого життєвого моря назавжди уляжуться перед силою вічної тиші. Час підведе свій останній рахунок і стане архівом вічності. Розбурхані стихії востаннє пронесуться над землею і затруть сліди її перебування у всесвіті.

За цим відбудеться перехід до зовсім нового порядку речей, до нового домобудівництва.

Хоч нашим теперішнім космічним кораблям ми дали гучну назву зорельотів, але ледве ступивши ногою на ґрунт місяця, ми вже безрадно скапітулювали. Наші плани переселення до інших, вигідніших для життя, планет не підтримали ні сподівані марсіани, ні позаземні цивілізації. Людська хвалькуватість перебудувати нашу стареньку планету на власного покрою рай викликала реакцію вражаючих економічних катастроф.

Величний вихід людини за межі земного існування і справжнє досконале та повні щасливе життя чекають на план безпосереднього втручання Бога.

Якою б дивною не видавалася людській свідомості, просякнутій сильним впливом земних вражень, наука есхатології, якою б важкою для сприйняття не виявлялася думка про кінець світу, проте найоптимістичніші висновки стверджують те, що на нашу землю і на всю Сонячну систему треба дивитись як на речі тимчасові.

Поруч з біблійною есхатологією, згідно з якою “з гуркотом небо мине, а стихії розпечені рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять”, сформульовано небезпідставні наукові гіпотези, за якими наша планета стоїть перед неминучим кінцем. Проте між біблійною і науковою есхатологією є істотна різниця: перша має при цьому історію, мету і результат, тоді як друга представляє безвідрадний і безнадійний катаклізм. Перша має в собі моральний зміст, друга ж констатує тільки невідхильне стихійне явище.

Власне, течія світу і проблеми в ній людського життя можуть бути вповні зрозумілі тільки з кута зору біблійної есхатології. У людині живе свідомість добра і зла. Людина є самовидцем великої боротьби між добром і злом. Якщо ж ми визнаємо наявність боротьби між добром і злом, то повинні визнати і те, що ця боротьба не віковична, що вона йде до остаточної перемоги добра, яке є найвищою метою, та яке вимагає свого безумовного, повсюдного і повного здійснення.

Усвідомлює це людина, чи не усвідомлює, носить вона у собі мрію вищого, змістовнішого життя. У глибині її ества вона постійний шукач абсолютної Правди і вічного Світла. Відчуває вона своє призначення до повної гармонії життя.

Земні умови, в теперішньому їхньому стані, не відповідають належному розкриттю її ідеї, і надто обмежені для прояву сутности людини. Тут, на землі, в

тій чи іншій мірі ми причетні до зла. Зло, через силу гріха, деспотом тяжить над нами, тяжко гнобить нас, перешкоджає робити добре, що хочемо, і неволить чинити зле, чого не хочемо. У нас точиться завзята боротьба між знанням і бажанням, між бажанням і ідеєю. Створені для волі, а відчуваємося рабами наймізерніших наших пожадливістей. Носимо у собі Божественну ідею нашої істоти, але не є здійсненням її. Вища форма життя постійно застається тільки прийдешньою, постійно знаходиться попереду, як заповітна мета.

Новий світ житиме новими можливостями. Жодна тінь зла ніколи не появиться на його ясному обрії. Найменша гріхозна пилінка не потрапить до його свіжої і чистої атмосфери: “І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду” (Об’яв. 21:27). Усе величне, шляхетне і чисте, що знаходилося добрим завдатком у людській душі, всі високі ідеали життя, що були нашим маренням, до яких ми спрагло линули, як до освіжуючого джерела, вся поезія і фантазія творчих мрій, які ми пробували вкласти у земні форми, — все це відкриється ясною і доступною реальністю.

Вільність, внутрішнє розкування ознаменує виявлення в нас Вищого Буття. Вільність мислення, необмеженого пізнання, прояву творчого генія, вільність здатності до безмежного вдосконалення і самовдосконалення, вільність розкриття всіх характерних рис богоподібності. Все те, що на землі ми прагнули дослідити і пізнати при нашій обмеженості, стане для нас розгорненою книгою Божої премудрости. Тоді розв’яжуться всі суперечності теорій і гіпотез світобудови, збагнуться таємниці законів природи, розгорнуться в усій своїй широчині творчі ідеї всевідучого і всемогутнього Творця.

Неосяжний всесвіт з його незліченними планетними системами, куди планували ми спрямувати наші

космічні кораблі, не поставить більше перешкод для наших фантастичних подорожей та екскурсій. Один за одним оглядатимемо дивні світи, про які свого часу наш Господь оповідав Своїм учням: “Багато осель у домі Мого Отця” (Ів. 14:2). Кожна мить нашого життя переповнюватиметься подивом, зачарованням, збудженням радості, бо ми любуватимемось оточенням казкової творчості, з якою не зрівняти найвигадливішої нашої уяві. Ап. Павло, якого Господь удостоїв ласки оглянути багату майбутність спасених, не знайшов відповідних слів у нашому теперішньому лексиконі, щоб дати нам приблизну уяву про неї, тому міг тільки захоплено сказати: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував тим, хто любить Його!” (1 Кор. 2:9). За повелінням: “Напиши!” ап. Іван вживає найяскравіші земні фарби, щоб зобразити картину свого видіння з найбільшою силою і виразністю та найрозуміліше наблизити правду вічності до людської свідомості: “І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе... Його мур був збудований з яспису, а місто було — шире золото, подібне до чистого скла. Підвалини муру міського прикрашені були всяким дорогоцінним камінням... А дванадцять брам — то дванадцять перлин, і кожна брама зокрема була з однієї перлини. А вулиці міста — шире золото, прозорі, як скло... І показав він мені чисту ріку живої води, ясну, мов кристаль, що випливала з престолу Бога й Агнца. Посеред його вулиці, і по цей бік, і по той бік ріки — дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев на вздоровлення народів” (Об’яв. 21:1-2, 18-19, 21; 22:1-2).

Вище Буття, як єдність небесного добра, сполучує в собі силу незнищального життя (Євр. 7:16).

Ми не любимо смерти. Ми не бажаємо права її. Ми використовуємо кожну нагоду протистати їй. Дезорганізує вона всі людські плани, реформи, упорядження, і рівняє з порохом самих їхніх творців. Ми схилиємося перед смертю, як перед неминучістю, але ціле наше ество протестує проти її трагічного домінування. Найхоробріша і найбайдужніша людина здригається під її мертвущим поглядом, і в'яне, мов билина на покосі, від її нищівного дотику. Чиста і свята душа самого Спасителя тяжко переживала наближення зустрічі з нею. “Отче, як волиєш, — пронеси мимо Мене цю чашу!” — чув Гефсиманський сад Його тужну молитву (Лук. 22:42).

Тління, знищення, перехід у ніщо не вкладаються в нашої свідомості. Ми розуміємо факт смерти, але наша душа не акцептує акту її. З якого боку ми не підходили б до розгляду явища смерти, ми завжди стаємо по стороні тієї думки, що смерть є ніщо інше, як якась аномалія в життєвій гармонії. Протягом усього свого життя ми сточуємо велику боротьбу із смертю. Свідомо чи несвідомо, кожна людина знаходиться під впливом віри, що смерть не є останнім підсумком усіх зусиль людини, що відхід у небуття не може бути остаточним результатом змісту життя. Тому ми й витерплюємо оточуючу нас безсенсовність, що в душі нашої жевріє віра в існування змісту життя, як Вищого Буття, якому належить остаточна перемога над смертю. Попереду, за смертю, зоріє заповітний тріумф безсмертя!

У Царстві Життедавця скасується назавжди закон розкладу і тління. Жоден збудник хвороби, чи найменша зморшка старости не затьмарить вічної радості. Життя не вестиме рахунку років, не бачитиме сумних похоронних процесій, не знатиме кінця, бо, переможена, смерть назавжди відійде до згадок минулого: “І не буде вже смерти. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!” (Об'яв. 21:4).

Безсмертя, омріяне, бажанне, якого так наполегливо шукали різними дорогами на землі, за яке готові були заплатити найвищу ціну, прийшло через Того, Хто авторитетно запевнив: “Я воскресіння і життя. Хто вірує в Мене, — хоч і вмере, буде жити” (Ів. 11:25).

Безсмертя, як вища стадія життя, передбачає нове, відмінне від земного, тіло, — “дім нерукотворний та вічний” (2 Кор. 5:1). Його отримаємо тієї миті, коли Господь, при голосі архангела та при Божій сурмі, зійде з неба, щоб забрати від землі Свою вибрану Церкву: “Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, — раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона — і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!.. Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягнутися в безсмертя” (1 Кор. 15:51-53).

При цьому не взагалі зодягнутися в нетління, але, за благодатним призначенням, у богоподібне нетління. Богоподібність, яку ми допустили спотворити в собі гріхопадінням, Бог повертає нам з надлишком через Свого улюбленого Сина: “Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі” (Фил. 3:21). Це означає, що нове тіло не буде зношуватися, що на нього не діятиме процес старіння, що воно не знищальне.

Слава нашого Спасителя покриє нас велично і цілком. Подібне до славного тіла Його, наше нове тіло, оздоблене небесною красою і досконалістю, доповнить дивну райську гармонію, і буде предметом нашого постійного захоплення та глибокої вдячності: “Сіється в неславу, — у славі встає” (1 Кор. 15:43).

Як у краплі чистої роси відображається райдужними фарбами ранішнє сонце, так у прославленому тілі відобразиться немерхнуча Господня сйяність: “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця” (Матв. 13:43).

Якою силою та якими можливостями не відзначалося б звичайне, фізичне тіло, проте для нього є своя межа, свій ліміт. Найсильніша людина втомлюється, знемагає, підупадає на силах. Хвороба і старість взагалі безцеремонні з нашим правом на здоров'я і силу. Який же то великий смуток огортає людину, коли вона дивиться на вируюче навколо життя очима безсилля. Ми не здатні ширяти власними силами у повітряних просторах, не можемо без спеціального для цього пристосування жити в космосі. Коли мрія пориває нас у височінь, у безкраю далечінь неба, ми безрадно приковані нашою обмеженістю до землі, нам зостається тільки задовольнятися мрією. Нове тіло буде сильним тілом. Завжди міцне, повне кипучої енергії, невтомне в активності: “Сіється в немочі, — у силі встає”. Буде, за Його першообразом, тілом духовним: “Сіється тіло звичайне, — встає тіло духовне” (1 Кор. 15:44). Бар'єри, що існують для фізичного тіла, зовсім не перешкоджатимуть тілу духовному. Воскреслий Христос міг з'являтися Своїм учням у кімнаті, де вони зібралися, коли двері були замкнені, і в такий же спосіб виходив від них. Стіни, замкнені двері будинку не були для Нього перепорою. На очах апостолів Він вільно, спокійно і тихо вознісся на небо, не послуговуючись при цьому космічним кораблем, не одягаючи скафандра. Подібна можливість, за Його вірною обітницею, настане для всіх спасених, коли вони зодягнуться в духовне тіло. Тоді ми зможемо слідувати за нашим Господом скрізь, куди тільки Він побажає нас повести, і оглядати все, що Він захоче нам показати, у Його дивному Царстві.

Блаженство вічності загоїть усі рани минулого, згладить усі зморшки земного пережиття, розвіє темряву, що приховувала зло і наводила жах. Ніщо, що могло б вернути думку до пережитого неспокою і бурхливості, що могло б викликати ляк страшної гріховної ночі, не входить до плану майбутнього. Тому не

буде там моря, а тектимуть тихі, спокійні ріки, повні чистої, живої води, ясної, мов кришталь. Не буде там ночі, а приємна, м'яка ясність Господньої постаті освітить усе життя, зогріє, і стимулюватиме його постійний розвиток (Об'яв. 21:1; 22:5).

Повнотою і завершенням багатогранного щастя буде Сам Бог серед Своїх викуплених і вірних. Ще Мойсей шукав цієї спільності і просив: “Покажи мені славу Свою!” А Господь відповів: “Ти не зможеш побачити лица Мого, — бо людина не може побачити Мене — і жити” (Вих. 33:18, 20). Прагнення найглибших почуттів усіх святих яскраво відбила затужена душа псалмиста: “Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога живого! Коли я прийду й появлюсь перед Божим лицем?” (Псл. 41:2-3). І туга за Божою спільністю, і шукання Бога, як своєї найвищої мети, щедро винагородяться, “бо будемо бачити Його, як Він є” (1 Ів. 3:2). Він виявив Свою розмірну благодать у спасінні роду людського. І ще раз виявить її в особливій мірі, коли об'явиться у Своїй славі між тими, що оцінили Його любов та прийняли дароване Ним спасіння: “Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре” (Об'яв. 21:3-4).

Об'явиться нам не як невільника чи купленим рабам, а як улюбленим синам через віру в Христа Ісуса: “Вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові, назначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за впоодобанням волі Своєї” (Ефес. 1:4-5). Прийме нас не як безправних бідарів, а як спадкоємців приготовленого Ним нового світу: “А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці Божі, а співспадкоємці Христові” (Рим. 8:17). Божий план спасіння

обіймає собою і спасіння на хресті Голгофи, і повернення нас до ясносйного першообразу, і величну славу усиновлення: “У Нім, що в Нім стали ми й спадкоємцями, будши призначені наперед постановою Того, Хто все чинить за радою волі Своєї” (Ефес. 1:11). Бог бажає мати нас учасниками Його вічності. Нашому зрозумінню Він хоче доручити Своє Божеське почуття дружби. Перед нами життя в блискучім оточенні славних небесних сил — херувимів, архангелів, ангелів. Нам виявлена висока честь перебувати у вічній спільності прославленого суспільства — героїв віри, полум’яного слова пророків, самовідданого чину і праведного життя святих. Саме цю високу мету мав на увазі наш благословенний Спаситель, коли розпочав на землі Своє служіння закликом: “Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!” (Матв. 4:17). Вона лежить в основі надії нашого покликання: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу” (Матв. 25:34). До неї стосується порада Христа: “Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть” (Матв. 6:20). З неї випливає невідклична вимога: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!” (Матв. 5:48).

Ні, не земля призначена батьківщиною святих. В умовах болючої зневаги, жорстоких переслідувань, тяжких злочинів проходять вони по ній не як її сини, а як чужинці і приходьки (Євр. 11:13). Постійні суперечності і боротьба, чергування криз і зламів доводять, що жоден ідеал не може вповні здійснитися на ній. Земне життя, в яких би формах воно не виявлялось, завжди супроводиться незадоволенням. Відзначене воно тимчасовістю, незакінченістю, і приводить до свідомости, що справжня мета людини знаходиться вище від землі. Земля сповняє функцію лише тимчасового місця, де ми виховуємось і зростаємо для ідеальних умов Вищого Буття.

Такої мети, що перевищила б мету Божу, не існує, і навіть не можна її нам уявити. Сумному, безнадійному і розпливчастому поглядюві на світ вона протиставить таке розкриття нового укладу життя, перед яким нашому здивованню і зачарованню нема меж. Від земного пороху підносить вона у небесну височінь, понад далекі мерехтливі зорі, де розкриваються ідеї і зміст нашого буття, де благодать Божа, подібно сонячному сяєву, заливає душу, збуджує її сили, де всі речі знаходять своє місце, своє істотне заспокоєння і задоволення. Там, в оселях нового неба і нової землі, коли будемо з Богом, все життя має стати неперехідним царством блаженства і невичерпного щастя, бо за своїм характером воно буде відповідати нашому правильному осмисленню його, буде погоджуватися з найкращими ідеями нашими, задовольнить цілковито вимоги нашого ества.

Блаженне ходіння у світлі нашого Господа, перебування у благословенній спільності з Ним, захоплююче слідування за високими ідеями Його переповнять вщерть нашу істоту невимовним благоговінням і безмежною вдячністю. Алілуя! — литиметься з серця й уст незмовкною усолоджуючою піснею.

І Бог буде все у всьому. В усіх формах вічного життя відобразиться Його безмежна любов, невичерпна добрість, неуявна краса. Він — втілення всіх скарбів, усїєї слави та любови всесвіту. Його особа — ідеал найдосконалішої краси. Його характер — взірць усіх доброчесностей. Його слово — незмінна пожива душі нашої. Його ім'я — найчарівніша мелодія нашого співу.

Йому, Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на вічні віки!

З М І С Т

Вступ	5
Бунтівлива планета	7
Сліди першого бунту	19
Великий план	31
Звірина з моря	43
Таємниця беззаконня	53
Час гніву	63
Горе	83
Армагеддон	99
Тисячолітнє Царство	113
Кінець зла	123
Книга життя	135
Вище буття	147

